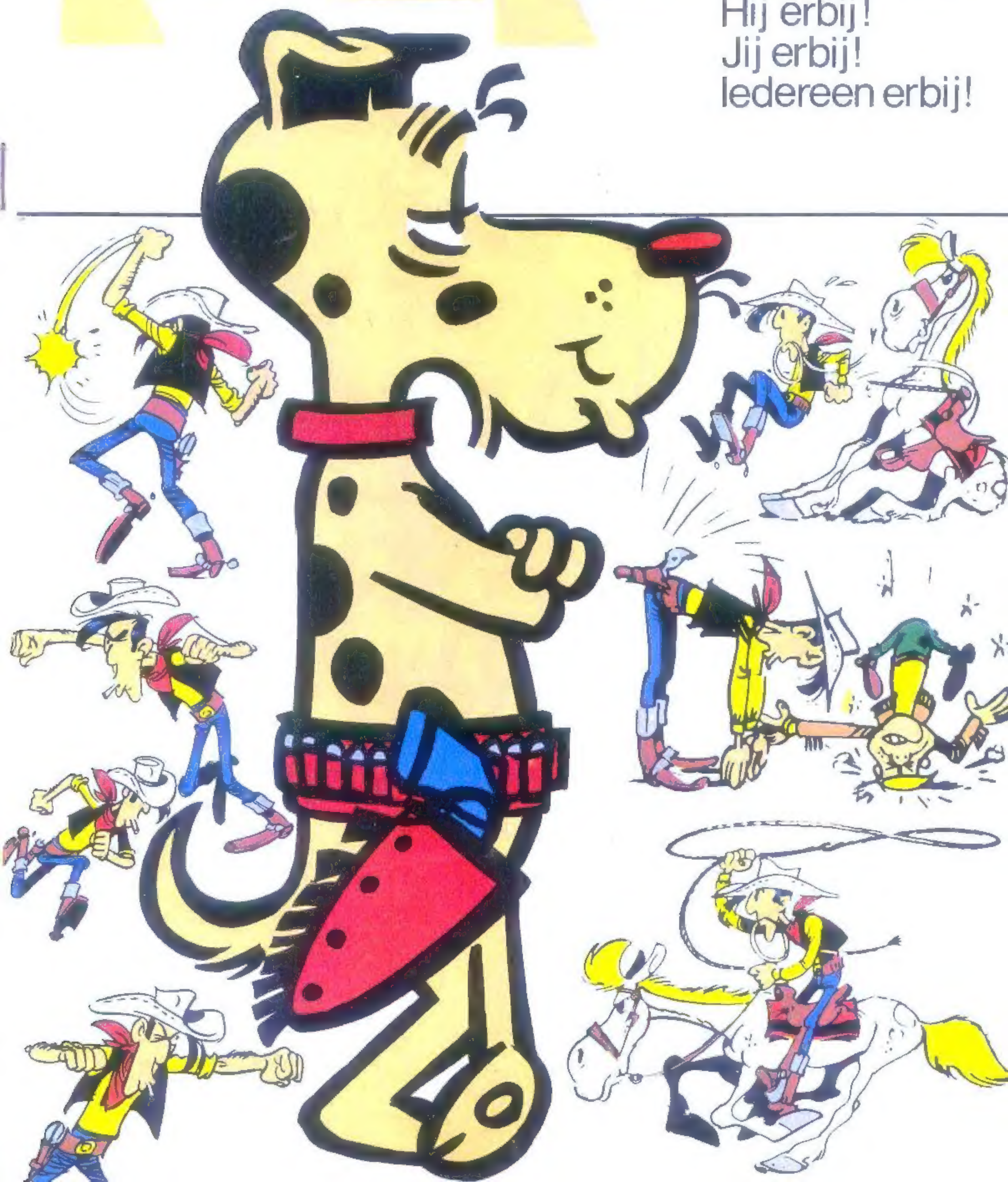
STRIPWEEKBLAD

pep

nr.11 * 6/12 maart 1971
prijs 65 cent

Denderende
Actie / pag. 16/17
Hij erbij!
Jij erbij!
Iedereen erbij!

Deze week:

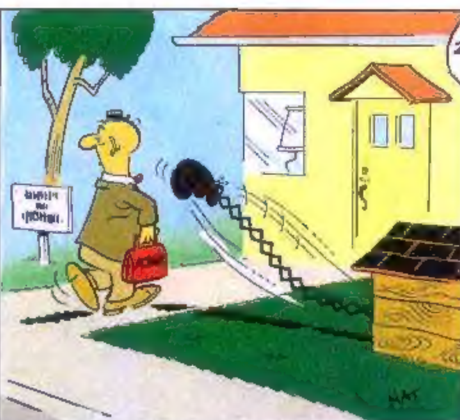
HOOFDREDACTEUR:
Hetty Hagebeuk
REDACTIE:
Jan van Gelderen
Karel Kersten
Jan de Rooij
Frits v. d. Heide
Rita Homan
Maarten Boom
Marianne de Kruyff
Marijke Scholten
Hans Keeris

pep

**is een uitgave van
DE GEILLUSTREERDE
PERS N.V.
Stadhouderskade 85
Amsterdam.
Postbus 497.**

INHOUD

Post voor PEP

postbus 497, Amsterdam

TENTOONSTELLING OVER STRIPS IN ROTTERDAM

Tot en met 31 maart kun je in Rotterdam naar een geweldige striptentoonstelling waar achttien Nederlandse striptekenaars vertegenwoordigd zijn. We noemen: Martin Lodewijk (Agent 327), Gideon Brugman (Ambrosius), Dick Matena (Argonautjes, Roodhart), Johnn Bakker (Blook, Dan Teal), Fred Julsing (Wellington Wish), etc. Dit is je kans om met je favoriete tekenaar te spreken, want alle tekenaars hebben een eigen stand op deze tentoonstelling, waar je ze aan het werk kunt zien. Bovendien kun je er zelf strip gaan tekenen en liggen er stapels binnen- en buitenlandse stripbladen en -boeken. De tentoonstelling is elke dag geopend van 10 tot 5 uur, vrijdags van 10 tot 9 uur en 's zondags van 11 tot 5 uur. Hij wordt gehouden in het Lijnbaancentrum; dat is in het winkelcentrum Lijnbaan, ongeveer 5 minuten lopen van het Centraal Station.

Motoren

Hoe komt het dat er in uw blad zo weinig over motors staat. Da's jammer want verder vind ik uw blad mieters. Met iets over Kawasaki of Suzuki zoudt u mij al erg blij maken. Doet u verder de groeten aan de redactie en zeg ze dat Texel uw blad ook beregoed vindt!!

Eef Bakker, Den Burg

En de groeten terug.

Blues

Ik wilde vragen of u zich een beetje meer wilt wijden aan blues, en dat hoeft dan niet één-twee-drie. Ik dacht hierbij aan Fleetwood Mac en Black Sabbath en niet te vergeten Chicago. En wilt u op het Underground-vlak Jimi Hendrix plaatsen. Trekt u zich niets aan van de brieven met dit erin en dit eruit. Doe uw eigen wil, dan blijft alles op zijn pootjes staan.

Alex Gast, Vlaardingen

Black Sabbath komt omstreeks mei/juni in PEP.

Mick

Ongeveer vier maanden lees ik nu de Pep en ik vind het jammer dat ik er niet eerder op geabonneerd ben. Vooral de uithalers van de oldtimers zijn geweldig, maar graag wat meer bijzonderheden erbij, bijvoorbeeld of ze aan wedstrijden hebben deelgenomen en welke brandstof ze gebruikten. Komt Mick Tangy nog terug?

Tjitze Westra, Zevenaar

Mick Tangy komt terug.

Spotprent

Hartstikke bedankt voor de reportages over Ekseption, Golden Earring, Super Sister, Machine, The Who, enz. Ze waren erg goed, vooral over laatstgenoemde groep. Wilt u voortaan van elke beatgroep die dan in Pep komt te staan, op de eerste pagina een zogenaamd „spotprentje" plaatsen. M'n complimenten aan de tekenaar. Ik teken ze altijd na om ze op te hangen.

Gérard Kooyman, Woudenberg

Willy Lohmann is de tekenaar van die spotprenten, maar hij is zo bescheiden dat hij het er meestal niet bij zet...

Te veel

Pep vind ik een hartstikke goed blad, want ik heb het al ik weet niet hoeveel jaar. (waar blijven Toenga en Cocco Bill). Jammer is alleen dat er soms te veel tekst in de strips staan, je slaat dan stukjes over en dan verdwijnt ook het plezier voor dat verhaal.

Lenneke v. Dijk, Zaandam

Gewoon tóch lezen. Toenga en Cocco Bill komen.

Toverdrank

Ik ben een verwoed Peplezer, zodoende merkte ik dat achterop Pep 1 stond: De toverdrank ruikt naar niets. Okay, maar in de Pepparade stond dat er een vreemde geur uit de ketel met toverdrank kwam en verderop: Hmjam, dat ruikt lekker, bij Toutatis. En dat klopt niet. Daar wou ik u even op wijzen.

René Moelee, Amsterdam

We zijn gek, we zullen een druppel op een nummer van PEP afdrukken...

Knalletjes

Pep vind ik 'knalletjes ruig', op enkele strips na, natuurlijk. Zo zijn Erwin, Blunder, Prins Valiant en Roosje Geur bar slecht! Hier had u beter een strip van de Argonautjes of van Rik Ringers kunnen plaatsen, en een pagina met humor, ingezonden door Peplezers.

Ton v.d. Klij, Voorburg

Argonautjes komen terug...

OPLOSSING PUZZEL PEP 10

Toen agent in Best alles goed verpest had, huilde hij zijn kogelvrij vest nat.

Volgende week:

PHIL READ

GEORGE BAKER SELECTION

TIJL UYLENSPIEGEL

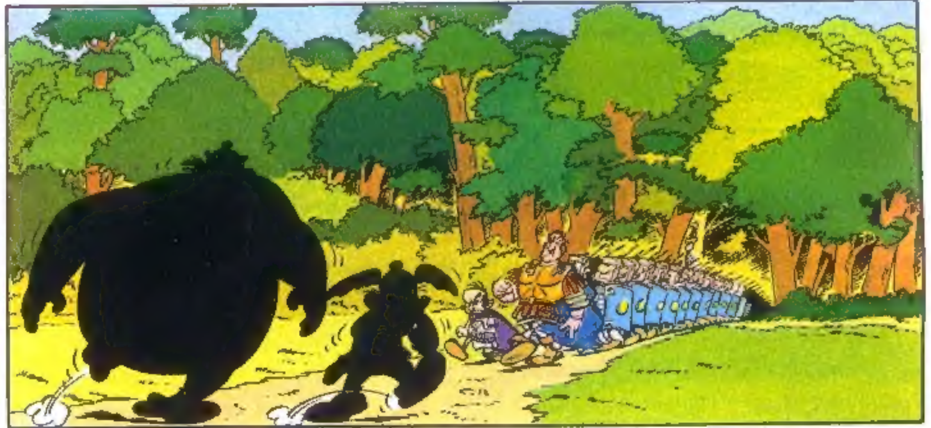
PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 55 cent per week; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 65 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729785.
Girobetaling: Indien u het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die u wordt toegezonden. **Adresverandering:** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, A'dam.
Attentie: zonder schriftelijke toestemming van de uitgever is het verboden dit blad op te nemen in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.
Agence for Canada: Dutch Magazine and Book Import Cy., Whitby.

Asterix en

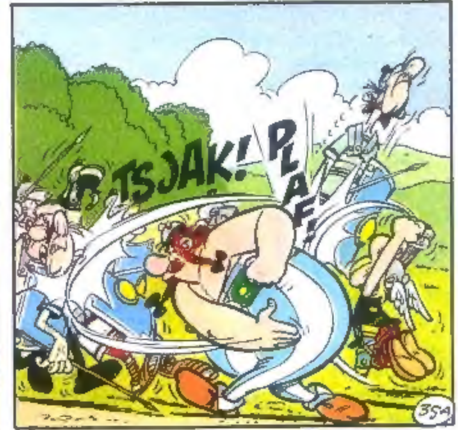
TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: UDERZO
VERTALING: MYRIAN GIANOTTEN

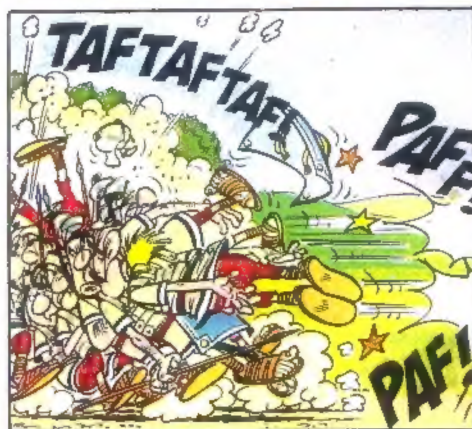

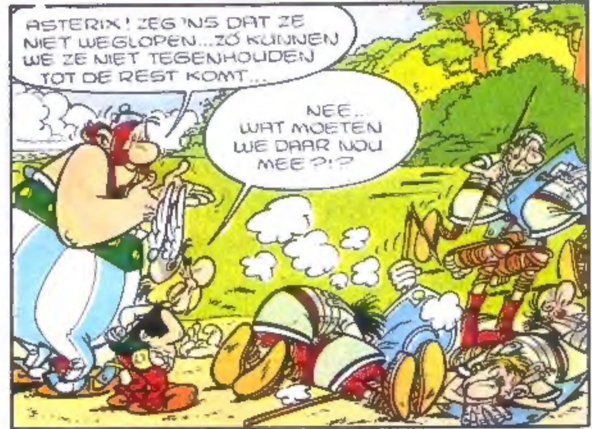

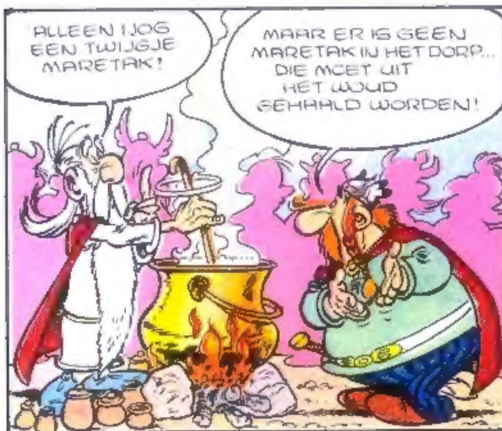

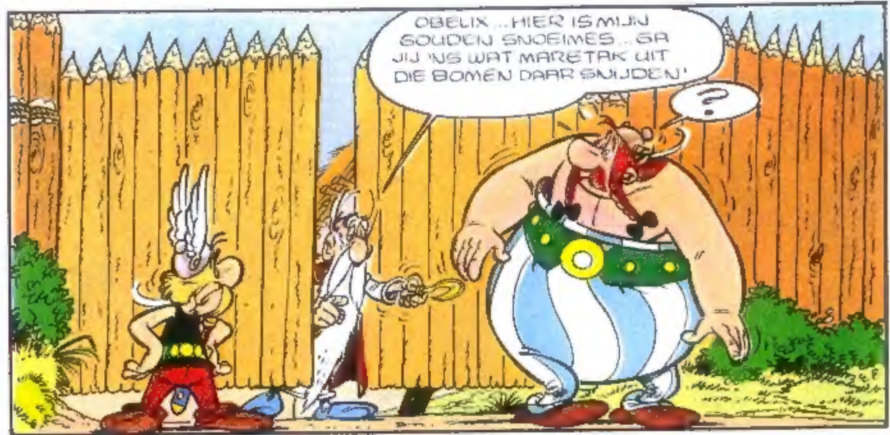

DE INTRIGANT

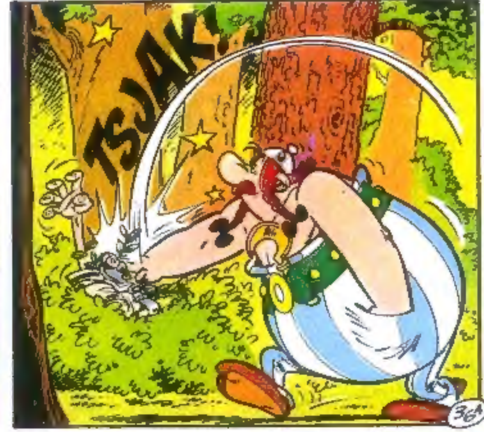
Terwijl druïde Panoramix 'n ketel toverdrank maakt, gaan Asterix en Obelix het oprukkende Romeinse legioen even tegenhouden...

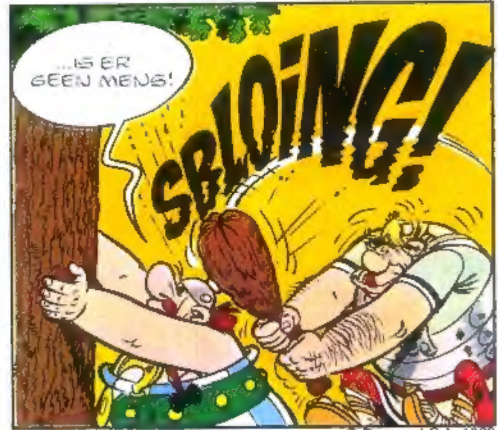

WORDT VERVOLGD

Erwin

DOOR: HANS G. KRESSE

DE

GEWELDENAAR

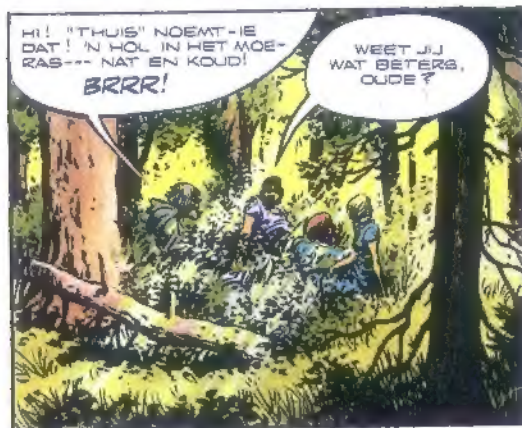
Na 'n hevige strijd moet Brochian het onderspit delven. De Saksers ontdekken dat de sieraden die hij bij zich heeft van Ingrid zijn..

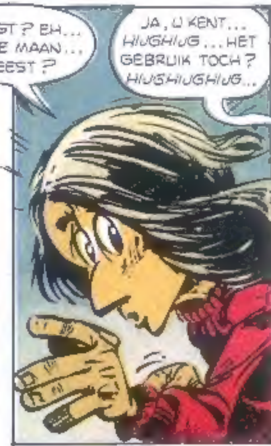
WORDT VERVOLGD

DAN TEAL

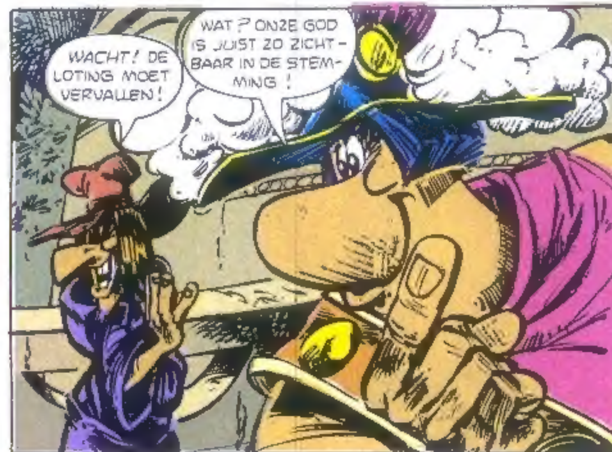
TEKENINGEN: JOHNN BAKKER
SCENARIO: GEO STAAD

en HET MAANVIRUS

Er vertrekt weer 'n raket naar de maan. Dan Teal gaat met Formon praten voordat deze een vloek uitspreekt over het mensenras...

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT

DOOR JEAN GRATON de

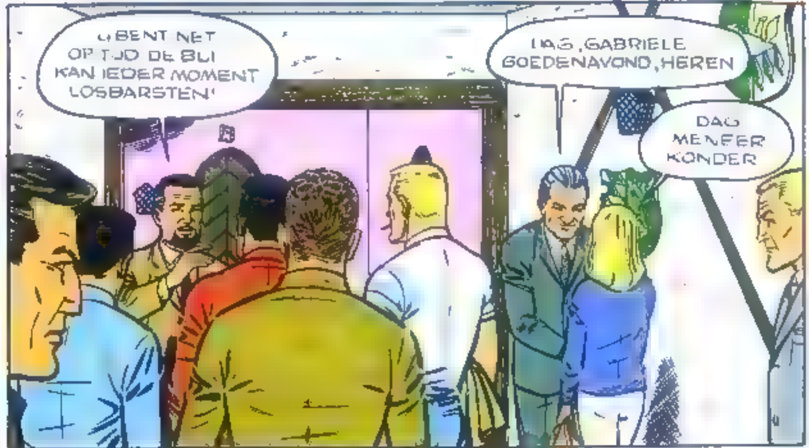

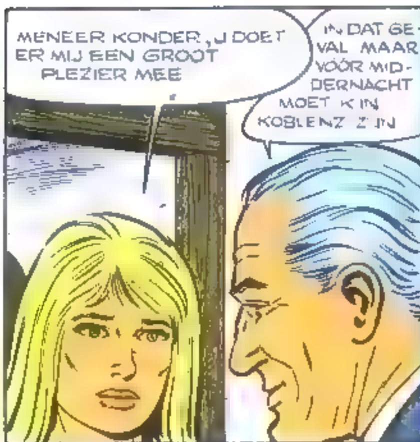

ridders van Königsfeld

De verdwijning van twee coureurs heeft de pers in groten getale naar de Nürburgring gelokt. Michel krijgt het er nog druk mee.

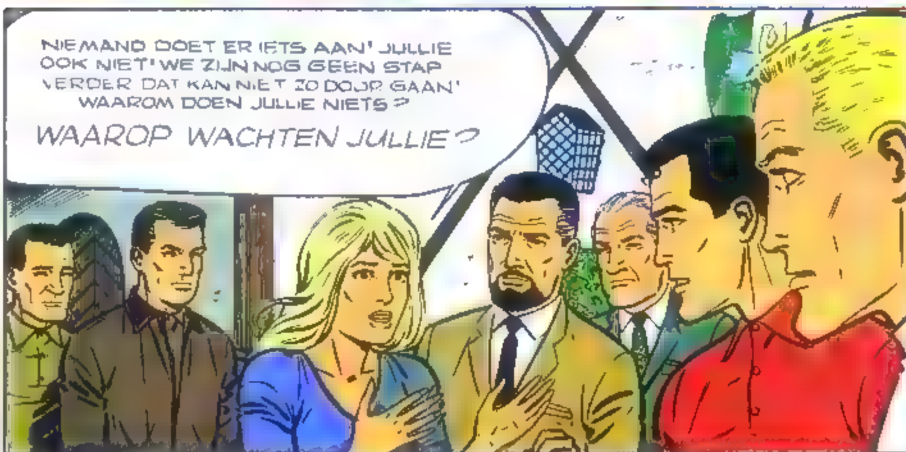

WORDT VERVOLGD

HELEN LE CLERCQ

Tekst
Jan de Rooij

Foto:
Nico van der Stam

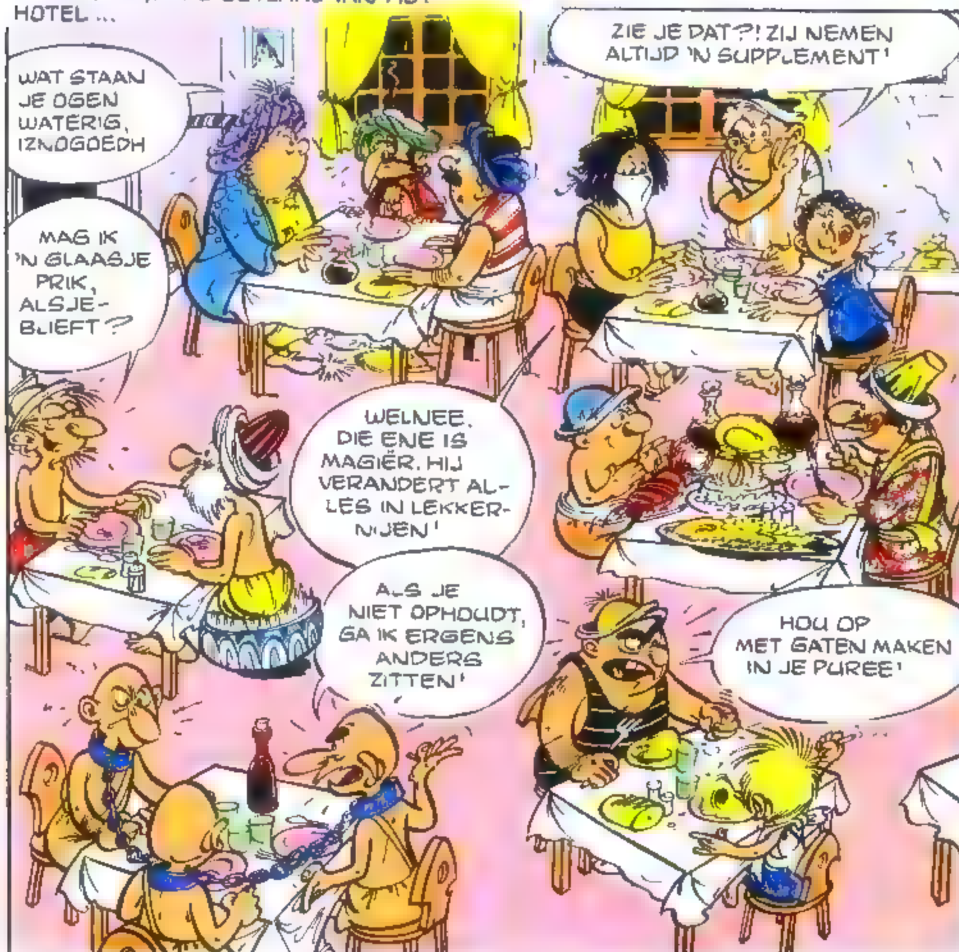

„Naar voren dat bekken en naar achteren, heupen naar links, heupen naar rechts." In de naar boenwas, koffie en rubberen vloeren ruikende studio van Helen's Dance Centre aan de Amsterdamse Keizersgracht buigen meisjeslichamen zich op het commando van de leraar. Een reusachtige spiegel aan de wand weerkaatst dertig hoofden die op halzen heen en weer tollen. Ja, dansen is in. Tieners, huisvrouwen, studentes, tikjuffrouwen allemaal willen ze met soul-, beat- en rhythm & bluesdancing beginnen. Ze zeggen er zelfs hun lidmaatschap van het ritmische gymnastiekclubje voor op, want met wat je op de school van Helen leert, kun je terecht in de discotheken van New York tot Parijs, van Schaesberg tot Appelscha. Vaak moet Helen gretige danslustigen naar huis sturen. Meer dan 300 leerlingen in de week kan ze niet hebben.
Met haar eigen groep, de Helen le Clercq Dancers, is ze regelmatig op de Nederlandse beeldbuis te zien. De meisjes luisteren de shows van de Mounties, Johnny & Rijk en Gerard Cox op. Uit de vaderlandse amusementswereld zijn ze niet meer weg te denken.
Hun gedans lijkt allemaal zo makkelijk, maar Helen heeft ongelooflijk hard voor haar succes moeten knokken. In de jaren vijftig vertrok ze met een beurs van Cultuur en Recreatie naar Barcelona om daar de Spaanse flamencodansen te leren. Ze vormde er met twee Spanjaarden een trio waarmee ze de wereld doortrok om vervolgens bij „Les Ballets Africains du Senegal" terecht te komen. Bij dit negerballet leerde ze de fijne kneepjes van de Afro-Cubaanse dans. Door haar intuïtie, ervaring en veelzijdigheid paste ze wonderwel in de groep. Helen zegt ervan: „Het is moeilijk om de echte primitiviteit, de eerlijkheid te bereiken die in hun dansen tot uitdrukking komt. Ik bracht de Senegalezen de moderne dansvormen bij, alhoewel dat natuurlijk weer betrekkelijk is, dat moderne. De charleston en de twist, de cha cha cha en de mambo bijvoorbeeld vinden hun oorsprong in de Afrikaanse danscultuur. Door het showelement aan hun dansen toe te voegen, hoopte ik de kloof tussen Afrika en Europa te verkleinen." Toen de Senegalese dansgroep tijdens haar toernee door Europa failliet ging, stapte Helen over naar het Zwitserse circus Knie waar ze op olifanten mocht rijden. „Krankzinnige toestanden," vertelt ze, „ik moest boven op twee olifanten gaan staan, op elk voorhoofd een been en die beesten gingen dan langzaam uit elkaar. Ook moest ik op de grond gaan liggen en die olifanten bovenop me, net alsof ze me wilden verpletteren."
Begin juni 1966 vertrok Helen met een beurs van f 6000 naar Amerika, waar het beatdansen op eenzame en grote hoogte staat, want je moet tenslotte bijblijven. Na haar terugkeer in Amsterdam richtte ze haar inmiddels beroemd geworden dansschool op die een studio voor beginners en een voor gevorderden heeft. De 300 leerlingen, die elke week een les van anderhalf uur komen halen, bestaan voor het merendeel uit meisjes. Jongens hebben nog steeds drempelvrees, hoewel er komen er de laatste tijd wat meer. Op elke tien meisjes is op het ogenblik één mannelijke leerling.
We vroegen een van de cursisten waarom ze eigenlijk naar die danslessen ging. „Vroeger deed ik aan klassiek ballet, maar ik kreeg het gevoel dat ik daar alleen onnatuurlijke bewegingen aan overhield. Helen gaat met haar lessen terug naar de oervormen van het bewegen. Dat vind ik het aantrekkelijke."

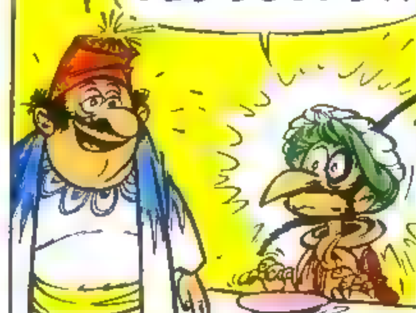
De Nederlandse sterdanseres is juist terug van een rondreis door Zuid-Amerika, waar ze met de groep van Les Shalom, een Spaans danspaar en kunstrijders in steden als Rio de Janeiro en São-Paulo optrad. Met haar eigen groep staat ze veel in Duitsland op de planken. Volgens Helen komt dat eigenlijk alleen maar omdat er bij de buren weinig dansgroepen zijn. „Ze lopen een stuk achter. Heus hoor, Nederland is het enige land in Europa dat de Amerikaanse ontwikkelingen op de voet volgt!"

IZNOGOEDH in

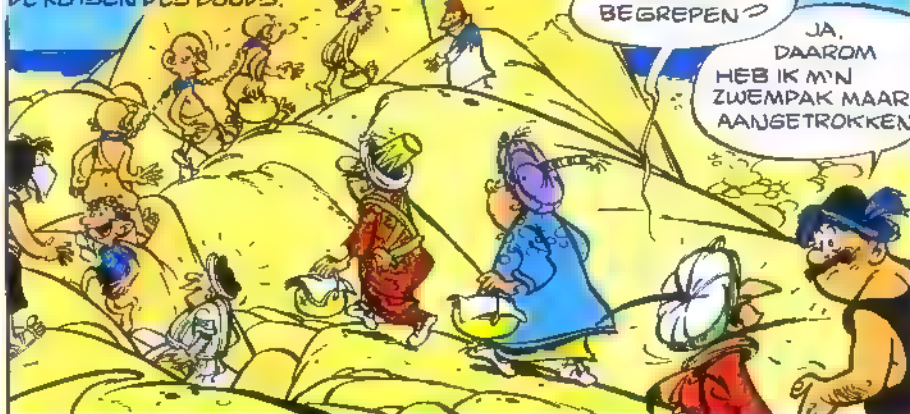
TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: TABARY

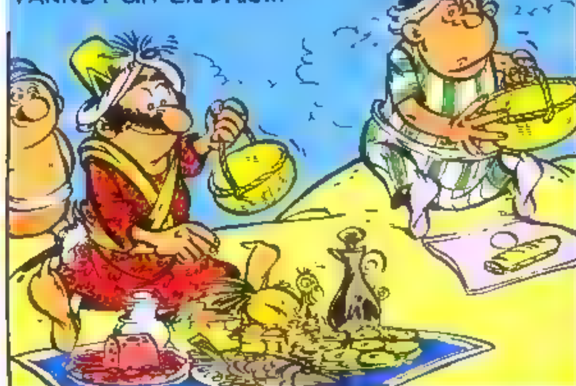

OASE AAN ZEE

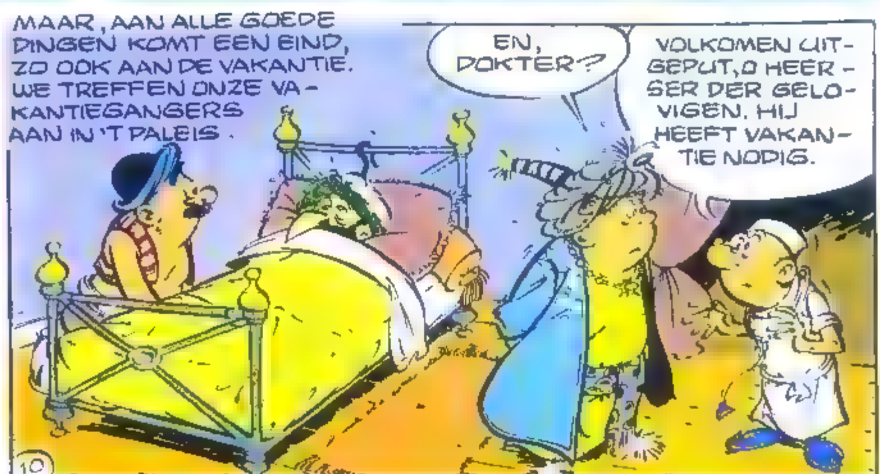

© Dargaud S.A. 1971

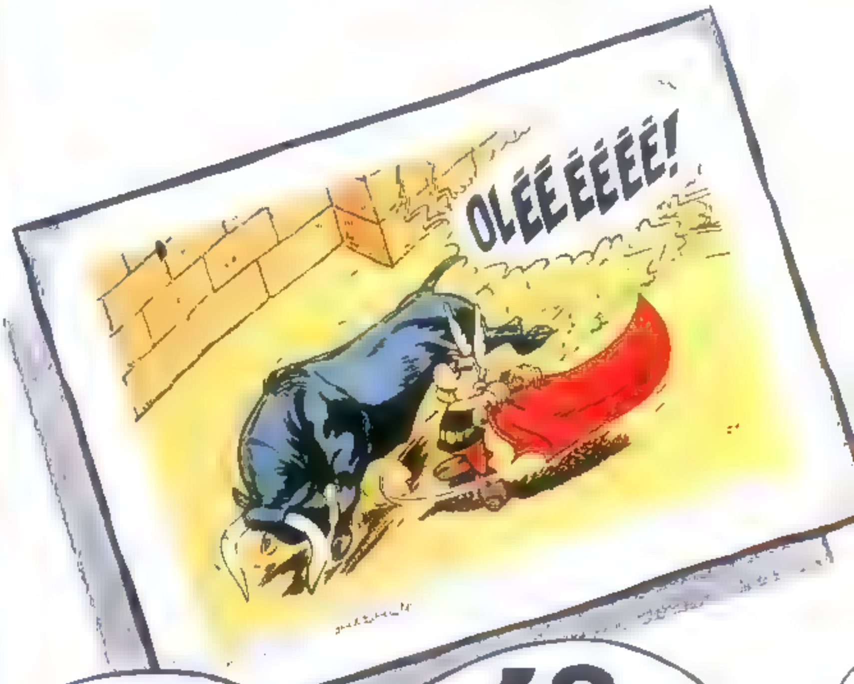

ACTIE: **hij**

CODE: VUL IN DIE KAART!

PEP IS HET DIKSTE STRIPWEEKBLAD VAN NEDERLAND!

48 PAGINA'S DIK!

NOG NIET IEDEREEN LEEST PEP

WAT ZIJN DIE POSTERS GROOT, ZEG!

BOORDEVOL STRIPS! MACHTIGE POPPLATEN! UITHALERS!

erbij + jij erbij + iedereen erbij!

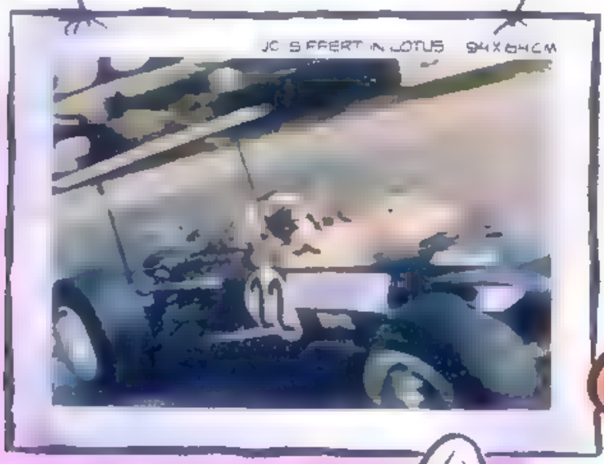

pep

GEEFT VOOR ELKE NIEUWE ABONNEE TWEE POSTERS! ÉÉN VOOR DE OUWE EN ÉÉN VOOR DE NIEUWE! WAAR DOEN ZE HET VAN? ZO'N POSTER KOST ZEKER ZES GULDEN PER STUK!

VUL IN DIE KAART!

TE GEK!

pep

KOST VOOR ABONNEES MAAR 55 SENTJENS!

Prins Valiant

H.R. FOSTER

STRIJD OM THULE

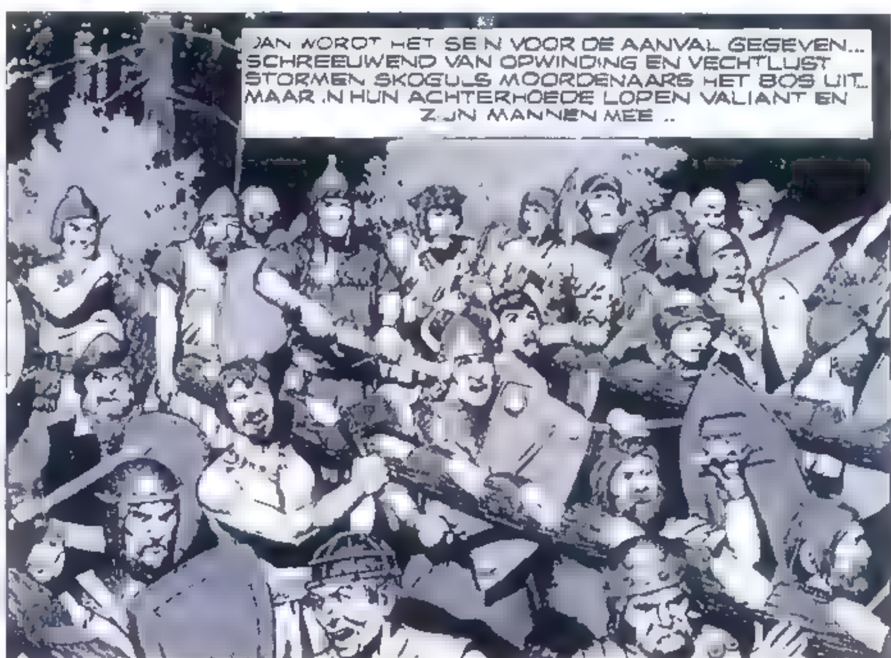

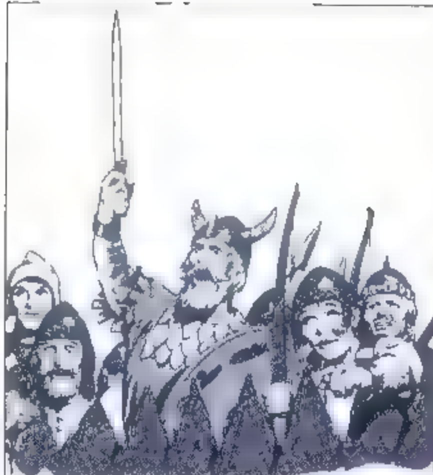

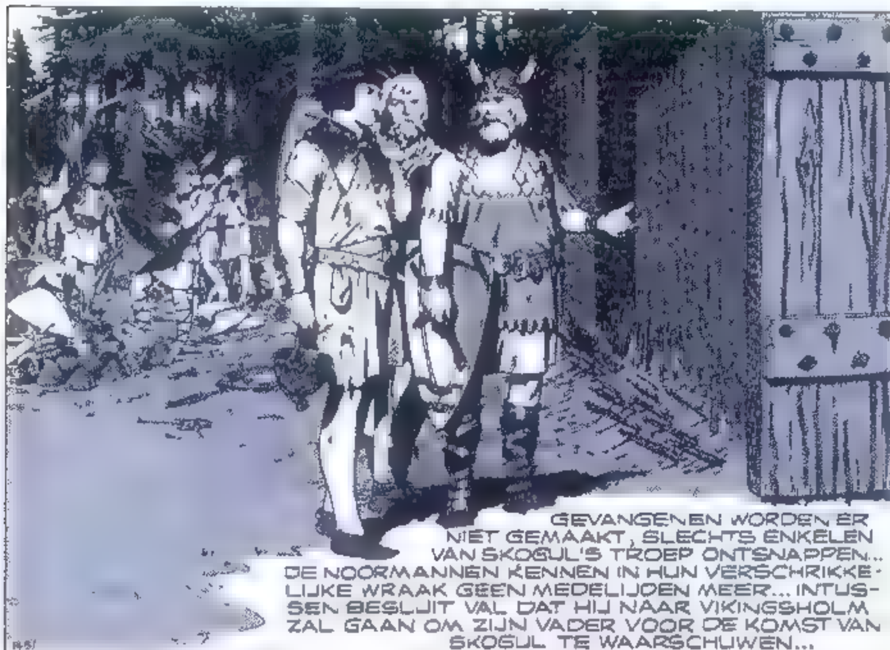

WORDT VERVOLGD

JACOVITTI: COCCO BILL

ZET JE MAAR SCHRAP, JONGENS WANT IK SCHIET JULLIE ALLEMAAL NEER AS 'T EFFE KAN

TYPISCH COCCO BILL!

LET OP MIJN WOORDEN

BENG!

BENG!

ZZING!

ZZING

ZZING

EN ALS IK SCHIET, DAN SCHIET IK RAAK, DAT WETEN JULLIE! IK GROET JE!

IK SMEER 'M, HIJ MEENT 'T! EN HIJ DOET 'T OOK!

MAAR IK HEB JULLIE GEZICHTEN GEZIEN ER KOMT EEN DAG DAT IK JULLIE ZAL VINDEN!

DIE KEREL ROEIT MIJN HELE BENDE UIT 'EN ZONDER MIJN MENSEN BEN IK GERUINEERD!

DIE LAFAARDS HEBBEN DE BENEN GENOMEN, MAAR IK KRIJG ZE WEL, VROEG OF LAAT. NU MOET IK ZIEN DE BAAS VAN DE BENDE IN M'N VINGERS TE KRIJGEN

HELA, ZWARTJANUS, WAAR ZIT JE? JE KUNT BETER NU TEVOORSCHIJN KOMEN, IK KRIJG JE TÒCH WEL!

IK STA VLAK ACHTER JE, STUK ELLENDE, EN IK BEN VAN PLAN JE TE GEVEN WAT IK DAARSTRAKS AL HAD MOETEN DOEN.. DE VOLLE LAAG!

BANG! BANG! BANG! BANG!

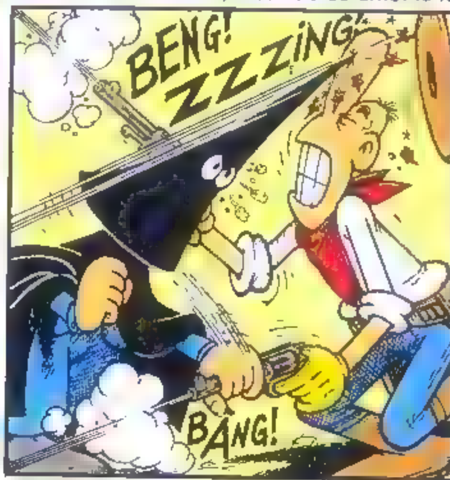
BANG! BANG!

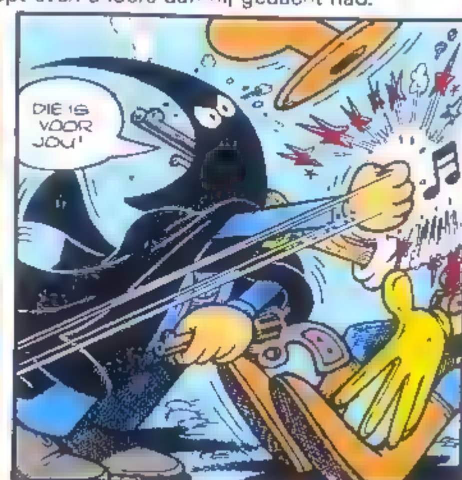
JE DENKT TOCH NIET DAT IK DAAROP BLIJF STAAN WACHTEN, HE? HIER PAK AAN!

COLTRUSH

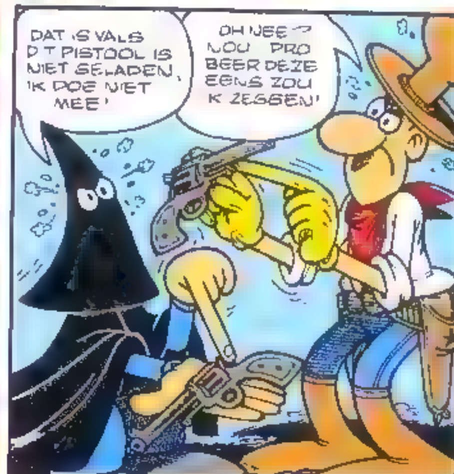
Cocco Bill zal opgenomen worden in de bende van de Puntmutsen, maar de ceremonie loopt even anders dan hij gedacht had.

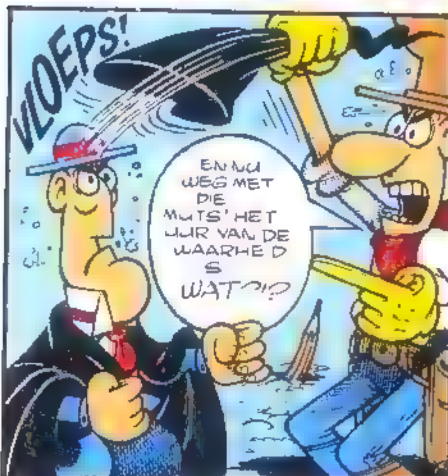

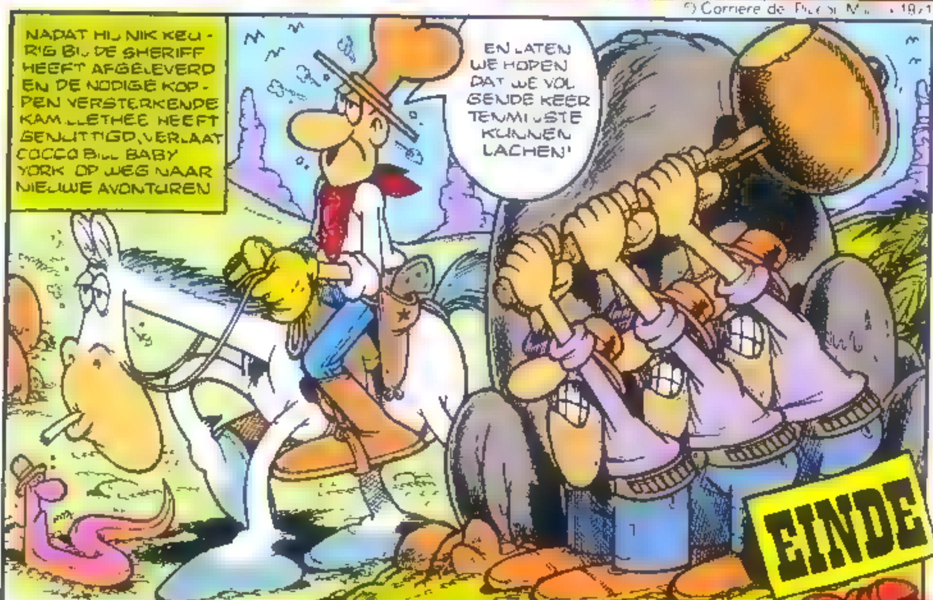

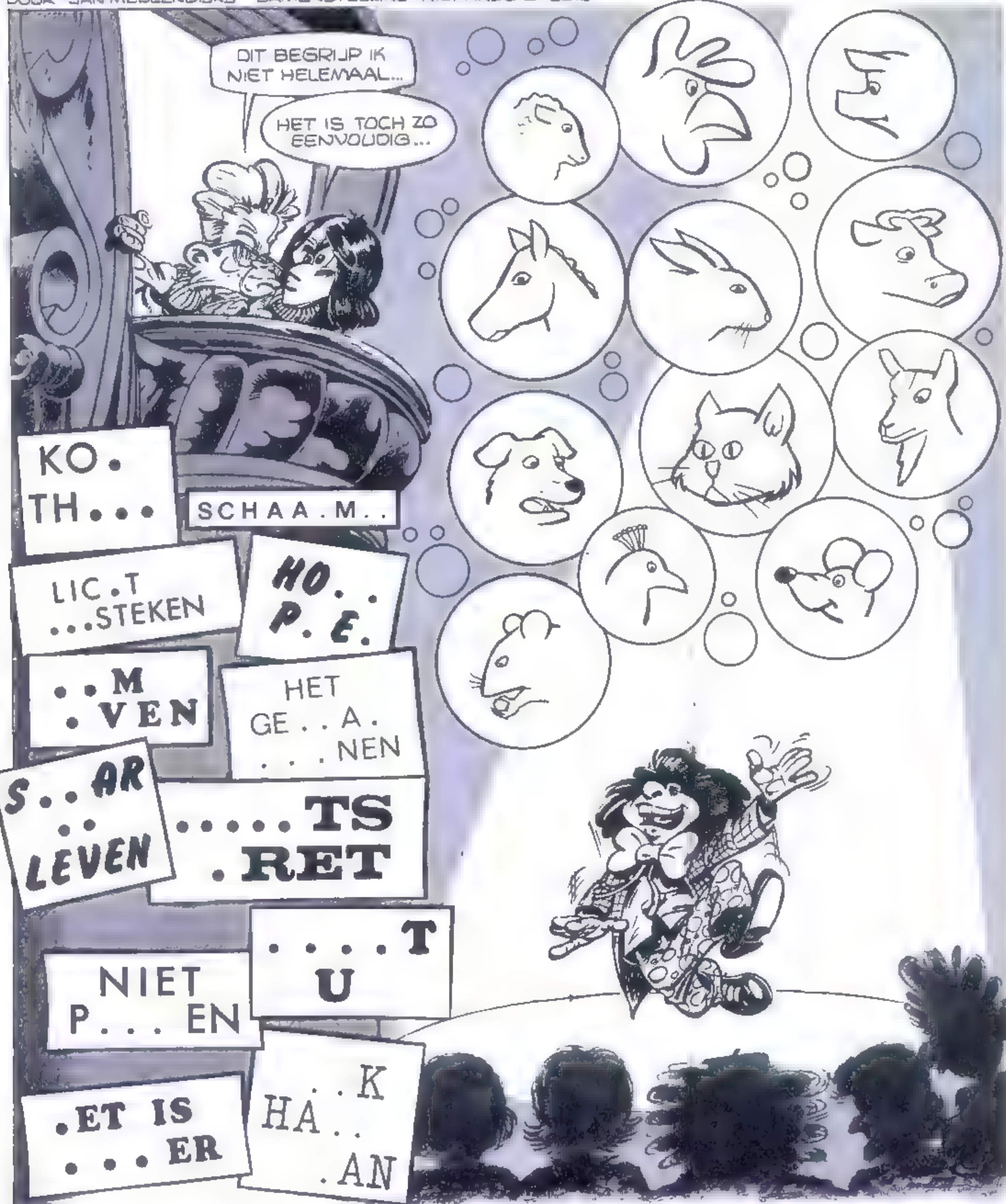
© Corriere dei Piccoli 1971

puzzelen met DAN TEAL

DOOR JAN MEULENDIJKS   SAMENSTELLING RICHARDS STUDIO

BIJ HUN RONDLEIDING ONTDEKKEN DAN TEAL EN VERGILIUS VANAF HET SCHOUWBURGBALKON EEN AANTAL VREEMDE BORDEN. HET IS NAUWELIJKS TE ZIEN WAT ER OOIT HEEFT GESTAAN. MAAR... DE DIERENPORTRETTEN IN DE CIRKELS KUNNEN JE HELPEN. OP DE PLAATS WAAR OP DE BORDEN IN PLAATS VAN LETTERS PUNTEN STAAN, VUL JE DE NAAM VAN EEN TOEPASSELIJK DIER IN. JE ZIET BIJVOORBEELD IN EEN VAN DE CIRKELS EEN RAT. DE LETTERS VAN HET WOORD RAT VUL JE IN OP HET BORD NIET P... EN. JE KRIJGT DAN EEN BORDJE MET DE TEKST: NIET PRATEN. HOE LUIDEN DE TEKSTEN OP ALLE BORDJES?

OPLOSSING VOLGENDE WEEK IN PEP OP PAGINA 3

PEANUTS

DOOR SCHULZ

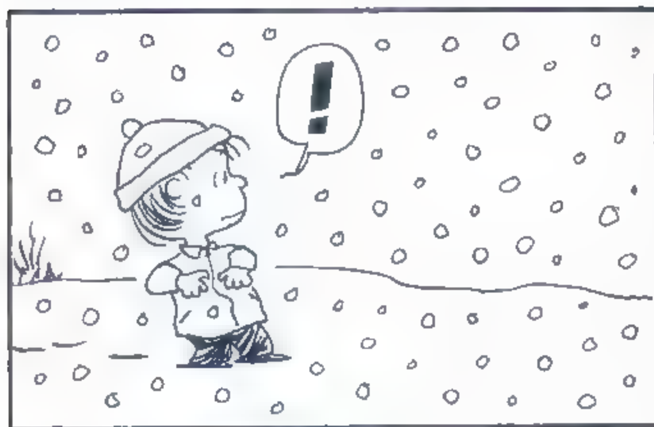

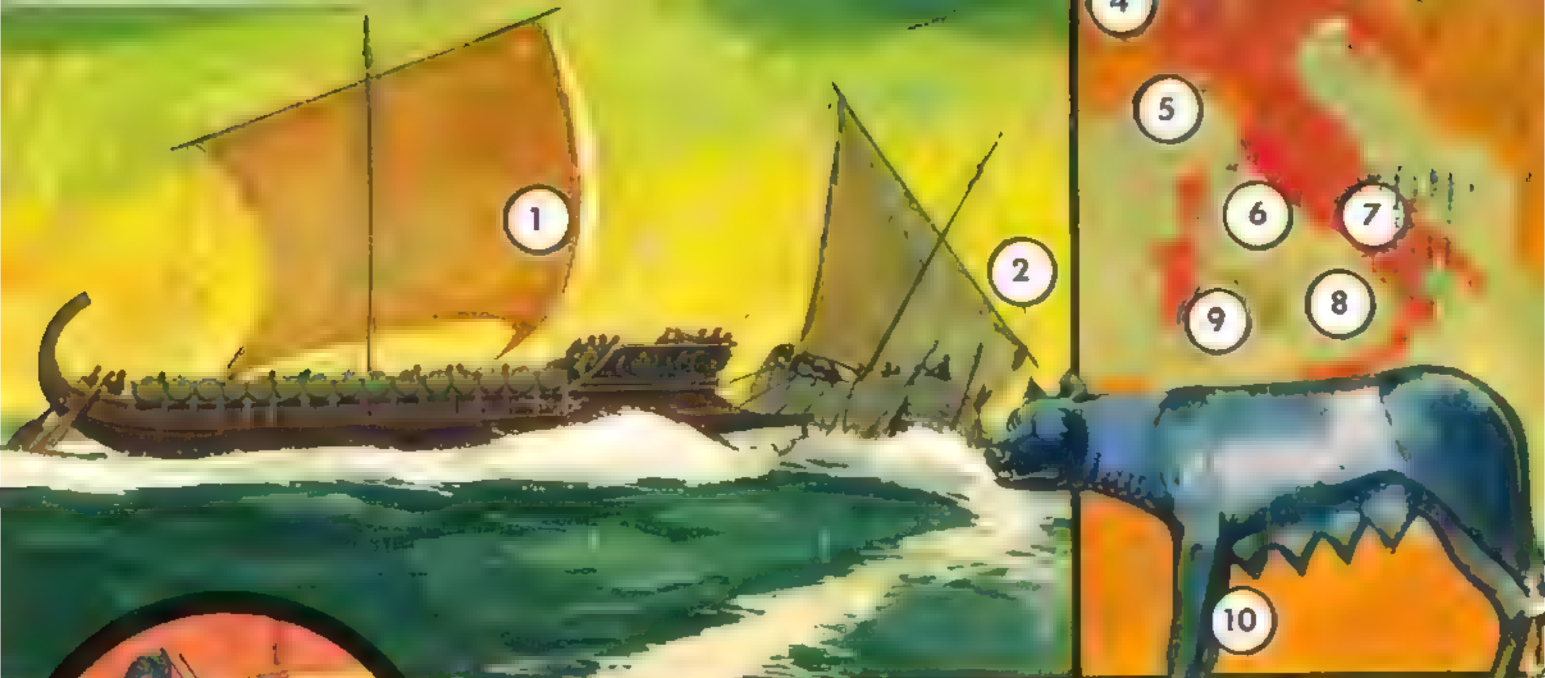

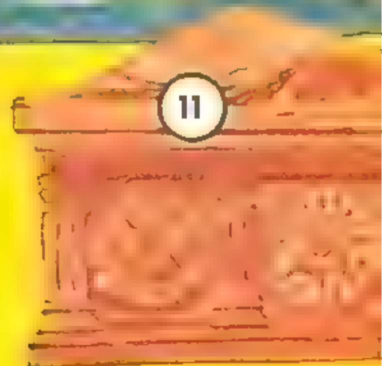

pep plaat

DE ETRUSKEN

De Romeinen werden in Italië voorafgegaan door de Etrusken, een volk waarvan de afkomst (vermoedelijk Indo-Germaans) onduidelijk is gebleven. Hun beschaving heeft een belangrijk stempel gedrukt op de Romeinse cultuur. Vóór de komst van de Griekse kolonisten hadden de Etrusken van het gehucht Rome al een stad gemaakt. In de bloeitijd van Etrurië (dat was in de 5e à 6e eeuw voor Christus) besloeg het Etruskische Rijk bijna heel Italië. Aanvallen van de Grieken, Samnieten, Osken en de Kelten en de opstanden van het eigen volk tegen de aristocratische regering zorgden voor een snel verval van het Etruskische Rijk. De Etrusken werden uit Rome verdreven en door de Romeinen in Etrurië, het huidige Toscane, verslagen. Het volk en zijn taal zijn geheel verdwenen, maar dank zij de vondsten in hun graven is men wat meer te weten gekomen over het eerste niet-barbaarse volk in Italië.

1. Piratenschip van de Etrusken. In de 5e eeuw waren de Etrusken de baas op het westelijk deel van de Middellandse Zee. 2. Grieks handelsschip. 3. Sport was voor de Grieken een noodzaak; voor de Etrusken (en later ook voor de Romeinen) was het slechts een grote liefhebberij. 4. Kaart van het Etruskisch gebied. 5. Liguria hebben de Etrusken nooit in handen kunnen krijgen. 6. Etrurië, de kern van het rijk der Etrusken, bestond uit twaalf stadstaten die een godsdienstig/militair verbond hadden gesloten, maar die toch zeer zelfstandig waren. 7. Bijna heel Italië is in Etruskische handen geweest. 8. Tyrreense Zee, herinnert nog aan de Etrusken; zij werden namelijk door de Grieken Tyrrhenoi genoemd. 9. De weerstand van de Liguriërs en de Phoeniciërs op Sardinië werd uiteindelijk door de Etrusken gebroken. 10. De beroemde Capitolijnse wolf (van het Capitool in Rome), gegoten door de Etrusken

Romulus en Remus werden er 2000 jaar later bij gemaakt. 11. Een Etruskische sarcofaag (stenen doodkist). De beeldhouwer werd reeds beïnvloed door de opkomende Romeinse cultuur. 12. Zilveren Etruskische vazen, met oosterse kenmerken. 13. Ivoren beker uit een Etruskisch graf. 14. De Etruskische religie is sterk beïnvloed door de Romeinse en Griekse godsdienst. „Menrva" was Minerva, bijvoorbeeld. 15. Jupiterbuste, gemaakt van terracotta (zie 29). 16. Boogschutter. 17. Etruskische strijdwagen. De houten schermen waren met bewerkte bronzen platen beslagen. 18. Necropolis of „stad der doden" met de zogenaamde Tumulusgraven. 19. De Etrusken brachten beschaving in Italië. De dorpen met lemen en houten hutten maakten plaats voor steden met stenen gebouwen. De straten in die steden moesten elkaar loodrecht kruisen; cardo's liepen in de noord-zuidrichting, decumani liepen van oost naar west. 20. De Etruskische tempels hadden, in tegenstelling tot de Griekse godshuizen, alleen aan de voorkant een (houten) zuilengang. 21. Een stadstaat werd geregeerd door een zogenaamde lucumon, die een fasces droeg als duidelijk symbool van rechtsmacht. De fasces bestaat uit een bundel geselroeden (teken van strafrecht) en een bijl (het recht tot vonnissen). Ook dit gebruik hebben de Romeinen overgenomen. 22. Een slingeraar op jacht. 23. De Etruskische soldaten waren voor hun tijd zeer modern uitgerust. 24. Een kijkje in een graftombe. Alleen de Egyptenaren besteedden nog meer aandacht aan hun graven. 25. Nissen, waar de lichamen of de urnen met de as van de overledenen in geplaatst werden. 26. Soms bewaarde men de as van de overledene in een met brons beslagen kist. 27. Canope of beeldurn, met de ingewanden van de overledene. 28. Om de beeltenis menselijker te doen lijken, plaatste men de beeldurn op een Etruskische stoel die men de voorloper van de fauteuil kan noemen. 29. Men gaf de overledene tal van gebruiksvoorwerpen mee voor in het hiernamaals, onder andere deze vazen van terracotta, dit is gebakken, maar ongeglazuurde klei. 30. Bronzen wierookbrander. 31. Borden. 32. Het familiewapen van de overledene werd in een der pilaren gebeeldhouwd. 33. De fraaie Etruskische vazen trof men ook in Egyptische en Griekse graven aan. 34. Schildering van een begrafenisfeest. 35. Dubbelfluitspeler. Muziek was erg belangrijk in het Etruskische leven. 36. Rapsode of verteller. 37. Gasten die liggend aan de feestmaaltijd deelnemen, een gewoonte die de Romeinen naderhand ook hebben overgenomen. 38 en 39. Bedienden.

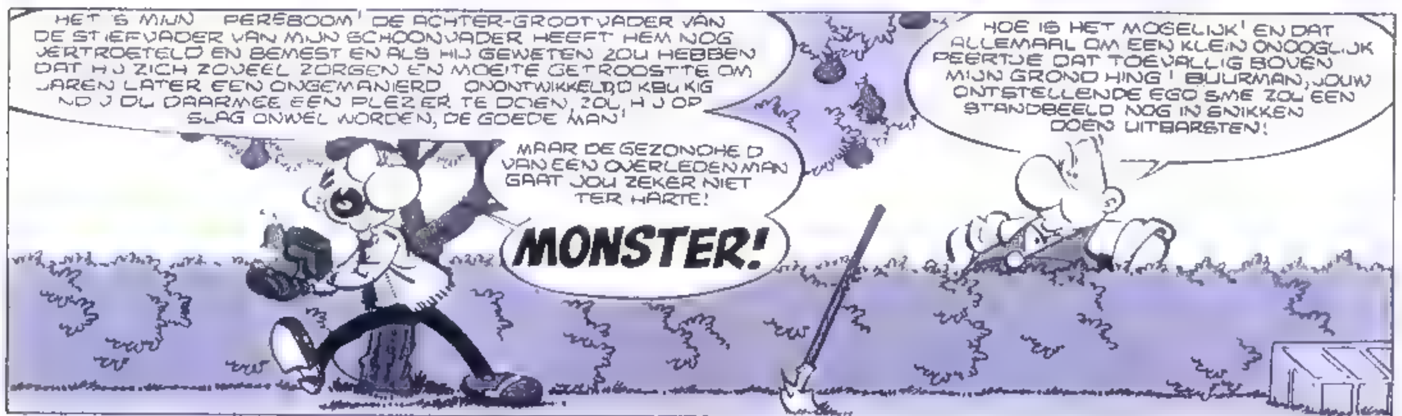
OLIVIER

?
HELA! WAT EEN VERRUKKELIJKE RIJPE SAPPIGE PEER!
MJAM
MIJN PAPILLEN TRILLEN AL VAN VREUGDE!
TUSSEN DEZE PEER EN DE KOFFIE STRAKS ZAL IK, OPRECHTE GASTRONOOM DIE IK BEN, STILZWIJGEND GENIETEN
IK ZAL ALLEEN EEN TRAAN VAN GELUK LATEN!

WIL JE WEL 'NS ONMIDDELLIJK DIE PEER TERUGBRENGEN WAAR JE 'M VANDAAN GEHAALD HEBT, ONTAARDE SMULPAAP!
!?

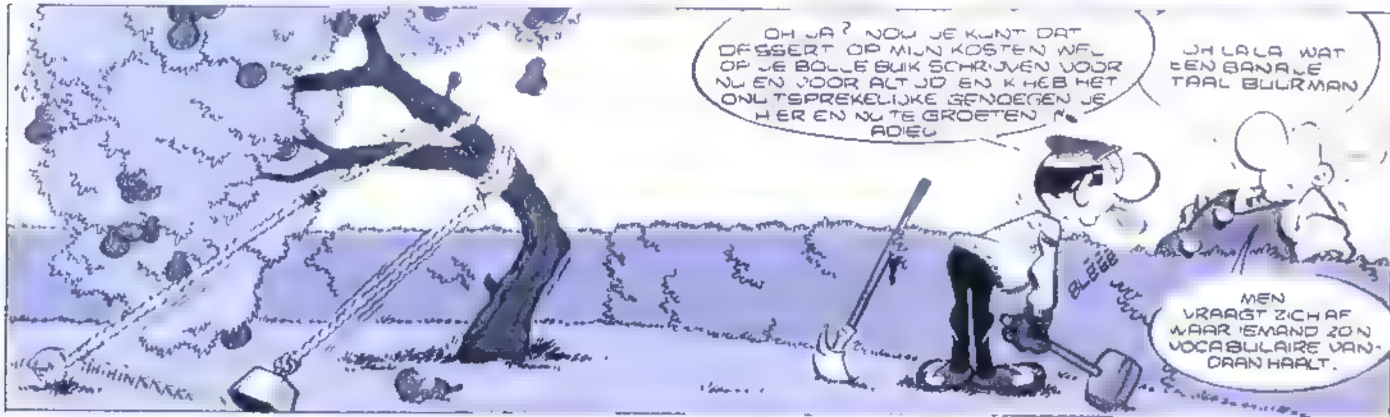
HET IS MIJN PERENBOOM! DE ACHTER-GROOTVADER VAN DE STIEFVADER VAN MIJN SCHOONVADER HEEFT HEM NOG VERTROETELD EN BEMEST EN ALS HIJ GEWETEN ZOU HEBBEN DAT HIJ ZICH ZOVEEL ZORGEN EN MOEITE GETROOSTTE OM JAREN LATER EEN ONGEMANIERD ONONTWIKKELD OKBULKIG NOUJ DU DAARMEE EEN PLEZIER TE DOEN, ZOU HIJ OP SLAG ONWEL WORDEN, DE GOEDE MAN!
HOE IS HET MOGELIJK! EN DAT ALLEMAAL OM EEN KLEIN ONOOGLIJK PEERTJE DAT TOEVALLIG BOVEN MIJN GROND HING! BUURMAN, JOUW ONTSTELLENDE EGOÏSME ZOU EEN STANDBEELD NOG IN SNIKKEN DOEN UITBARSTEN!
MAAR DE GEZONDHEID VAN EEN OVERLEDEN MAN GAAT JOU ZEKER NIET TER HARTE!
MONSTER!

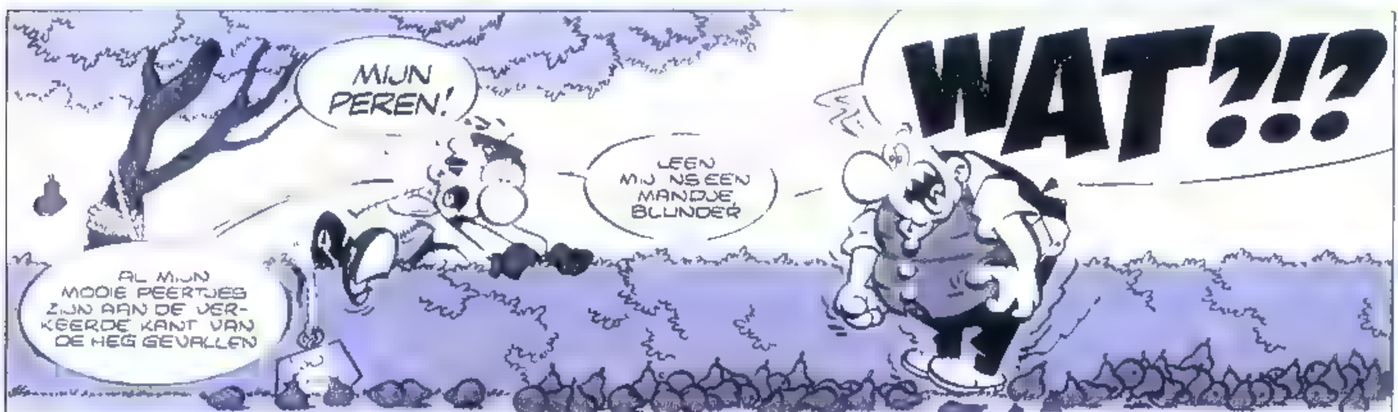
'K ZAL ER TROUWENS VOOR ZORGEN DAT OVERHANGENDE TAKKEN VAN DEZE STOMME PERENBOOM GEEN MINUUT LANGER MEER OOK MAAR EEN CENTIMETER VERDER REIKEN DAN DE HEG
ALS DE SLANG IN HET PARADIJS NET ZO'N KARAKTER HAD GEHAD ALS JIJ, DAN ZOU DAT DE MENSHEID HEEL WAT ELLENDE BESPAARD HEBBEN, WANT DAN ZOU TOT OP HEDEN NIEMAND OOIT OOK MAAR 'N HAP VAN DE VERBODEN VRUCHT GEPROEFD HEBBEN!
SHLONK
SHLONK
SHLONK
HET ZOU DAARENTEGEN WEL EEN BIJZONDER LUIDRUCHTIG SOORT SLANG GEWEEST ZIJN ..
HEB IK JE TROUWENS AL GEZEGD DAT JE EEN UITERMATE ONAANGENAME BUURMAN BENT?
50
20

BLUNDER

DOOR: GREG.

© 1971 Dargaud S.A

REIS MET HET BLAUWE VOLK

SLOT

door Quint
illustratie Jan Wesseling

Eén van de Toearegs was opgestaan en kwam langzaam op Tom Dillon toe. Hij wachtte, geknield in het zand, zijn hand geklemd om het heft van zijn dolk. Hij had de blauwe sluier opgetrokken voor zijn gezicht en verschilde uiterlijk in niets van de andere mannen die bij hun kampvuren zaten. Zover het oog reikte, rezen de silhouetten van geknielde kamelen op, grillig door de gloed van de vuren verlicht. De man stond stil vlakbij hem en sprak een paar woorden. Dillon begreep dat de ander hem begroette. Daarom stond hij op en maakte een halve buiging. Tom spreidde verontschuldigend zijn handen, wees op zijn mond en schudde zijn hoofd. In de vallende schemering zag hij na de eerste verbazing de houding van de Toeareg veranderen. Weer zei de man iets dat Tom Dillon nauwelijks verstond, maar hij begreep de bedoeling van de woorden, voornamelijk door de toon. De Toeareg zei dat het Allah's wil moest zijn dat hij stom was, maar dat het Allah's wil niet kon zijn dat hij eenzaam bleef terwijl er broeders in de buurt waren met een warm vuur en thee. Hij was welkom.
Hij volgde de Toeareg die hem had aangesproken naar het vuur, waar de anderen hem opgewekt hun mierzoete thee aanboden en Allah's zegen over hem afriepen. Hun leider moest met een wenk te kennen hebben gegeven dat hij stom was, want niemand richtte op een vragende toon het woord tot hem.

In de vroege ochtend zorgde hij ervoor als een van de eersten zijn kameel te zadelen. Haastig keerde hij daarna terug, bevreesd dat hij het gastvrije gezelschap uit het oog zou verliezen als de karavaan met zijn ruim vijfhonderd kamelen eenmaal in beweging kwam. Hij wilde in de buurt van dat gezelschap blijven omdat de andere Toearegs dan zouden veronderstellen dat hij bij hen hoorde, want een man die alleen reisde, trok altijd de aandacht. In ruil voor de betoonde gastvrijheid hielp hij de mannen met het opladen van de pakkamelen, wat zwaar werk was. Iedere kameel moest gedwongen worden op te staan nadat de lading was vastgesnoerd. Overal om hem heen klonk het geschreeuw van de drijvers en het briesen en brullen van de onwillige kamelen. Eindelijk was de karavaan op weg. Tom Dillon had zich het uiterlijk van de mannen, die hem gisteren aan hun vuur hadden genodigd, zo goed mogelijk in het geheugen geprent. Allen waren gesluierd, maar er waren andere herkenningspunten, zoals een speciale zweep van nijlpaardhuid of een ongelooide geitevacht als vest. De leider was een reus van een man, Saidoe genaamd en zijn antieke zwaard gaf hem een bijzonder krijgshaftig uiterlijk. Deze Saidoe hield zijn kameel in en wachtte tot de vermomde spion naast hem kwam rijden. Hij schudde zijn hoofd en riep hem goedgehumeurd iets toe. Daarna reden ze urenlang zwijgend voort naast elkaar, terwijl het monotome swif, swif, swif van de kamelenvoeten hen begeleidde.
Tijdens de eerste stop reikte Saidoe hem zijn houten kom met de eeuwige brij van gierst, geitekaas en water en in ruil bood Tom Dillon hem dadels aan. Het verbaasde hem dat deze Toeareg zo bijzonder vriendelijk voor hem was en zich min of meer over hem leek te ontfermen, maar hij dacht dat het waarschijnlijk medelijden met zijn stomheid was wat de man ertoe bewoog. Na de korte stop trok de eindeloze karavaan verder door de gele hitte en toen de schemering viel, werd er niet halt gehouden maar swif, swif, swif, ze trokken voort onder een hemel vol sterren. Saidoe dronk die lange dag maar tweemaal uit zijn watertas en Tom Dillon, uit angst door te grote dorst zijn onwennigheid met de woestijn te verraden, dwong zich zelf om pas te drinken als Saidoe dronk. Tegen de tijd dat er eindelijk, eindelijk kamp werd opgeslagen, leek zijn hoofd een hardgekookt ei en voelde zijn rug aan alsof er met een stok op was geslagen. Kreupel verrichtte hij de noodzakelijke werkzaamheden en steeds was Saidoe in de buurt om hem te helpen, snel en deskundig in alles. De kamelen werden gekluisterd en gevoederd en vuren van meegedragen takkebossen werden ontstoken. Het kamp in de eindeloosheid van de Sahara lichtte op in het duister als een grote ronde lantaarn. Het was die lantaarn — of het was stomweg tegenslag — die een nabije patrouille van het Duitse Afrikakorps opmerkzaam maakte. Uit de stilte van de kille woestijnnacht rees ineens motorgeronk en tot Tom Dillon's schrik reden er vier jeeps met militairen het kamp binnen. Soldaten, gewapend met machinegeweren sprongen uit de wagens. Een officier brulde dat hij de leider van de karavaan wilde spreken.
De Toearegs waren inmiddels van hun verbazing bekomen. Saidoe trad hooghartig de officier tegemoet en sprak hem aan in het Frans.

De officier snauwde hem toe dat één van de Toearegs een Duitse militair had gedood in de oase. „Een van jullie stinkende, diefachtige, stompzinnige zwervers," raasde de officier, „heeft een *Duitser* vermoord om zijn camera te kunnen stelen! Ik laat dit hele kamp onderzoeken en als ik die camera vind, gaan jullie er allemaal aan! Lever mij die man uit of anders. . ."
Tom Dillon begreep het niet. Hij had een Duitser met een fototoestel bewusteloos achtergelaten onder de acacia's in de oase, maar die man *leefde en bezat zijn camera nog*. Iemand anders moest hem weerloos aangetroffen hebben en van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt. . Hij wist dat Toearegs er niet voor zouden terugschrikken iets dergelijks te doen zolang het om een vreemdeling ging.
De Toearegs keken onverstoorbaar naar de brullende officier en zijn soldaten die met geweren en lantaarns langs de pakzadels liepen, speurend zonder ook maar iets te durven aanraken. De officier eiste dat iedere man zijn eigen pakzadels zou uitpakken en de inhoud op de grond tentoonspreiden. Voor de Toearegs was iets dergelijks ondenkbaar, al bezat geen van hen iets van werkelijke waarde. Ze bleven onbeweeglijk zitten, terwijl Saidoe het bevel voor hen vertaalde (met juist dat tikkeltje ironie) en zich daarna terugtrok. Hij kwam naast Tom Dillon staan, afwachtend, een lange donkere gestalte in de nacht, zijn mantel wapperend in de wind. Hij nam niet de moeite nog met de officier te praten, en alles wat de Duitser zou doen zou de Toearegs alleen maar nog zwijgzamer maken. Ze volgden het voorbeeld van Saidoe, deze *imajeghan*, afstammeling van de roofridders van de Sahara.
De officier gaf zijn soldaten bevel vier mannen te arresteren. Die zouden als gijzelaars meegevoerd worden tot de dader zich bekend maakte. Terwijl de soldaten vier willekeurige Toearegs onder bedreiging van hun machinegeweren dwongen op te staan en in de jeeps te stappen, keken de anderen onbewogen toe. Dillon stond in tweestrijd. Maar tenslotte had hij de Duitser niet bestolen noch gedood en bovendien was het zijn zaak om een belangrijk bericht naar de Engelsen te brengen. Daarom zette hij de idee om zichzelf aan te geven uit zijn hoofd: ook hij keek roerloos toe. De Duitsers reden weg met hun gijzelaars nadat de officier geschreeuwd had dat ze zouden sterven als de dader zich niet voor de ochtend zou aangeven.
Ze reden weg en wat volgde was zo simpel en vanzelfsprekend dat de Toearegs er zelfs geen woord over behoefden te wisselen. De Blauwe Mannen grepen naar hun ouderwetse geweren, naar lansen en zwaarden en begaven zich naar hun zadelkamelen. Een derde van de mannen bleef achter om de pakkamelen te bewaken. Tom Dillon vroeg zich af wat hij moest doen, met de strijders meegaan of achterblijven en het kamp bewaken en hij was blij toen Saidoe hem duidelijk maakte dat hij moest achterblijven. Toen verdwenen de Toearegs in de nachtelijke woestijn. In vroeger dagen overvielen ze karavanen, vochten ze met andere stammen en met de Fransen — en hier, in hun eigen gebied, zouden ze zich door deze vreemdelingen niet de wet laten voorschrijven. Wat er kilometers verder in de Sahara plaatsvond, kon Tom Dillon alleen maar vermoeden. De Toearegs beslopen het kamp van de Duitsers en overvielen het in de vroege ochtend, zo stil en plotseling als alleen oude woestijnrovers konden. Machinegeweren tegen lans en zwaard; maar de helft van de Duitsers was al gesneuveld in de eerste paar minuten. Mèt de gijzelaars keerden ze naar het kamp terug.
De volgende ochtend — en dat vond Tom Dillon nog het meest lugubere — werd er opgebroken en verder gereisd alsof er niets gebeurd was. De Toearegs vervolgden hun weg door de Sahara, zo onverstoorbaar alsof het bloedige incident niet had plaatsgehad. In feite maakten ze meer drukte over de gebroken poot van een pakkameel — die moest worden afgemaakt — dan over de slachting van de Duitse patrouille.
Vaak bemerkte Tom Dillon dat Saidoe's donkere ogen hem gadesloegen bij alles wat hij deed, maar blijkbaar maakten zijn stommiteiten Saidoe noch de andere Toearegs wantrouwig. En met het verstrijken van de dagen leerde hij beter zijn kameel zadelen, klusteren en mennen, zodat hij geen gelach en vrolijke spot uitlokte als hij gebeten of geschopt werd. Hij leerde het precieze ceremonieel van het theedrinken. Hij wende aan twee slokken water en één maaltijd per dag. Hij begon steeds meer van de taal te verstaan en voelde zich bijna een echte Toeareg. Toch bleef de angst in hem knagen, want als hij ontmaskerd werd, wachtte hem hetzelfde lot als de Duitsers, daar kon hij op rekenen.
Saidoe was het die hem hielp tijdens een opstekende zandstorm zijn kameel te klusteren. Samen lagen ze in de beschutting van pakzadels en matten te wachten tot er een einde zou komen aan het stuivende gruis. Voor Tom Dillon was het alsof de woestijn zelf opsteeg en in beweging kwam — de hele wereld was vol stuivend zand. En het duurde uren en uren. Saidoe lag naast hem, eveneens in zijn woestijnmantel gehuld en leek te slapen. Tom Dillon veegde juist zand uit neus en oren toen hij merkte dat de zwarte ogen van de Toeareg hem gadesloegen, hem en zijn onbeschermd gezicht. . .
Hij bevroor, en wachtte. Heel langzaam bracht Saidoe zijn rechterhand omhoog en trok hoofdschuddend de *tagilmust* helemaal weg van Tom Dillon's gezicht.
„Vreemdeling," zei hij in het Frans, „je *tagilmust* is veel te kort."
Tom Dillon zei niets. Hij wachtte sprakeloos.
„Wij, Toearegs," vervolgde Saidoe, „doorzagen je vermomming de eerste avond al. . ."
„Wat? Maar waarom. . ?" kon Tom Dillon eindelijk uitbrengen.
„Waarom wij je niet gedood hebben? Ach, waarom wèl? We hebben vaak om je gelachen, vreemdeling. Je hebt onze reis wat opgevrolijkt."
Tom Dillon's mond klapte dicht.
„Morgen of overmorgen," zei Saidoe, „bereiken we een oase waar je een complete *tagilmust* kunt kopen. Die zal je voor de rest van de tocht zeker nodig hebben."

pep

Interview

KEES PELLENAARS

PELLEKE PELLEKE, GE RIJDT ZE ALLEMAAL KAPOT

De Pel is terug. En het is moeilijk te beoordelen wie dat meer deugd doet, hemzelf of de renners of de KNWU of het publiek. Zeker is dat de beslissing van Kees Pellenaars om na een afwezigheid van drie jaar wederom als ploegleider op te gaan treden een injectie voor de wielersport betekent, misschien zelfs de redding van de ondergang. Want het ging na het vertrek van Pellenaars en zijn Televizierploeg, in versneld tempo berg-afwaarts met de fietssport en dientengevolge met de financiën van de coureurs. Kees Pellenaars is de medicijnman die de capaciteiten bezit op de hem eigen wijze nieuw leven in zijn geliefde sport te blazen en zijn financierder heet Goudsmit-Hoff/Baiamundi. Wij togen naar het Brabantse, ergens buiten Breda, waar „de Pel" in zijn riante huis "Hier is 't" helemaal gereed was om ons haarfijn uit de doeken te doen waarom iedereen blij mag wezen dat hij met zijn 57 jaren echt wel de oude meester, terugkeert in „het metier". „Kijk," vertelt Pellenaars ontspannen en zonder valse bescheidenheid „toen ik kwam, dat was in 1951 was er voor de wielersport helemaal niets. Ik heb het interessant gemaakt weet je wel, met de Tour in de jaren vijftig! Dat blijft hangen dat ik dat gedaan heb. Als je wielrenner bent geweest, moet je als je gestopt bent toch nog tonen ook wat anders te kunnen." Hij trekt eens stevig aan zijn bolknak, kijkt me met priemende ogen aan als om me te bezweren zijn woorden goed te laten doordringen en spreekt in alle eenvoud, zich met rook omhullend: „IK heb getoond dat ik nog iets anders ook heel goed kan behalve fietsen. Organiseren. Leiden. Misschien ben ik een groter leider dan ik 'n wielrenner was."

Ik zei het al, geen spoor van valse bescheidenheid. Kees Pellenaars weet precies wat en hoeveel hij waard is. Hij geeft doorlopend blijk van verrukkelijk zelfvertrouwen en na 'n kwartiertje praten weet je zeker dat er vóór hem nooit een betere ploegleider heeft bestaan en is het de vraag of er na hem ooit een betere zal komen. Hij houdt van krasse uitspraken. Zoals deze over Jan Janssen, de voorzitter van de Vereniging voor Beroepswielrenners, de beste coureur die Nederland ooit gekend heeft. Jan vertelde Pellenaars dat hij zijn carrière graag zou afsluiten in een Nederlandse ploeg. „Janssen", zo vertelt de Pel, „zat daar. Of ik hem in de ploeg wilde hebben. 'Op mijn naam kom je overal binnen,' zei hij. Dat zal wel. En of hij assistent-ploegleider kon worden. Nou, ik moet hem nog niet in de ploeg, al krijg ik er geld bij en als assistent moet ik hem ook niet. Kijk Janssen is een vedette. Maar hij wil zich niet meer forceren. Daarom moet ik hem niet. Wie voor mij rijdt, moet zich elke dag forceren, in de wedstrijd en in de training. Janssen kan dat niet meer. Hij is een te grote geweest. Bovendien heb ik geen kopman in mijn ploeg. Als Karstens vandaag goed rijdt, is hij mijn man. Als Steevens morgen goed rijdt, is hij mijn man. Jan Janssen zegt wel dat hij voor de beste zou willen fietsen, maar dat kan hij niet meer. Begrijpelijk hoor, maar ik moet hem voor geen goud in de ploeg."

Waaraan de Pel toevoegt, dat hij en Jan Janssen 'niets met elkaar hebben' dat ze elkaar kennen en aan elkaar gewaagd zijn. Dat Pellenaars in '68, het jaar waarin Janssen de Tour de France won, vertelde dat zijn schoonmoeder net zo hard fietste als Janssen, is al lang vergeten en vergeven. De Pel zegt het nu eenmaal gekruid. Hij heeft geen blad voor de mond. Luister maar wat hij over zijn renners te zeggen heeft. „Karstens is een geval apart. Geloof maar dat die goed gaat rijden, hoor! Ik kan hem opkassen. Die kan alleen bij mij rijden!" Over Steevens en Duyndam: „Dat waren grote beloftes, maar ze zijn blijven hangen. Ik zal zorgen dat ze er komen. Als Steevens er dit jaar niet uitkomt, moet hij stoppen. En als Duyndam er niet uitkomt, moet hij stoppen." Geen blad voor de mond.

Ook niet als hij het over zichzelf heeft. „Ik kom niet voor het geld terug. Ook niet voor de renners, die moeten hard fietsen, anders kunnen ze me geen donder schelen. Ik kom terug voor m'n prestige, anders nergens voor. Om te laten zien dat het beter kan met het fietsen. De renners hebben niets te verliezen, die weten wel dat het goed gaat als ze bij mij fietsen. Maar ik zet mijn naam op het spel. Ik kan verliezen. Nou ja ik weet zeker dat het gaat hoor, dat weet ik gewoon hè, ik slaag, maar even goed zet ik m'n naam op het spel. In de Tour vroeger zeiden ze al: Pelleke Pelleke, ge rijdt ze allemaal kapot. Nee ik spaar geen renners. Maar van de andere kant. Ik weet wat het lijden kan. En ze weten dat ze bij mij meer geld kunnen verdienen dan bij wie ook.

Neem Haasje nou (Kees Haast), die kwam in '64 bij me en iedereen lachte me uit omdat ik hem nam. Hij kon niks, weet je wel, maar karakter hád hij. Haasje had getekend en toen zei-ie „Pel, ge zult er geen spijt van hebben". Kijk. Haasje is vier jaar bij me geweest en ga nou eens bij hem kijken! Jan Janssen heeft 'n leuk huis, maar ik geloof nooit dat Haasje met 'm wil ruilen. Die is binnen, weet je wel! Rijdt 'n leuke auto, werkt weer in z'n oude vak, kabels leggen, maar nu als voorman. Als Haasje niet bij mij was gekomen, had hij al die tijd op de boerderij staan werken!"

Dat Pellenaars hoog van zijn kwaliteiten opgeeft, is volkomen terecht. Want inderdaad, hoe hij het doet doet hij het, maar bij hem wordt verdiend. „Het eerste jaar dat ik in de Tour ging, kregen mijn renners ieder vijftienduizend gulden uitbetaald. Maar Jo de Roo, die reed toen voor de grote Anquetil. Zijn ploeg won vijf etappes, het ploegenklassement en de gele trui, maar Jo kwam met niet meer dan f 5.400,— thuis. Snap je?"

We snappen het. Met de come-back van Kees Pellenaars ziet de toekomst van onze wielersport er plotsklaps weer rooskleuriger dan ooit uit. De Pel doet het enkel en alleen om zijn prestige te verdedigen, om zijn faam nog meer luister bij te zetten. Met deze prestigestrijd mag iedereen zich gelukkig prijzen: zijn sponsor vanwege de reclame die de Pel ongetwijfeld voor hem maakt, de renners omdat ze nu eindelijk weer kans hebben aanmerkelijk meer te verdienen dan het zout in de pap en Jan Publiek, omdat de komende wielerwedstrijden sensationeler en spannender zullen verlopen dan de laatste jaren het geval was. Dank zij Pellenaars en ... dank zij Ton Vissers, die tegen de verdrukking in toch nog kans heeft gezien een ploeg te formeren en een sponsor (Caballero) enthousiast te maken. Bij het nieuws van Vissers' ploeg reageerde de Pel lakoniek met „Hoe meer zielen hoe meer vreugd." Het is echter een publiek geheim dat hij Ton Vissers wel een geschikte vent, maar geen capabele ploegleider vindt. „Vissers kijkt alleen maar naar het geld," zegt Pellenaars, en dat is precies waarmee ze de Pel nooit kunnen zwart maken: in zijn Lokomotief-tijd betaalde hij eens 'n kapitaal aan premies uit eigen zak omdat de fabriek niet wilde bijspringen en hij wees honderdduizend gulden af, die krachtens een verdrag met Televizier de zijne waren. Honderdduizend gulden, de Pel had ze niet nodig. Hij zoekt erkenning en roem, geen geld. Pelleke Pelleke, ge rijdt ze zeker weer allemaal in de prijzen, geweldig!

Roodbaard

TEKST CHARLIER
TEKENINGEN: HUBINON
VERTALING JAN DE ROOIJ

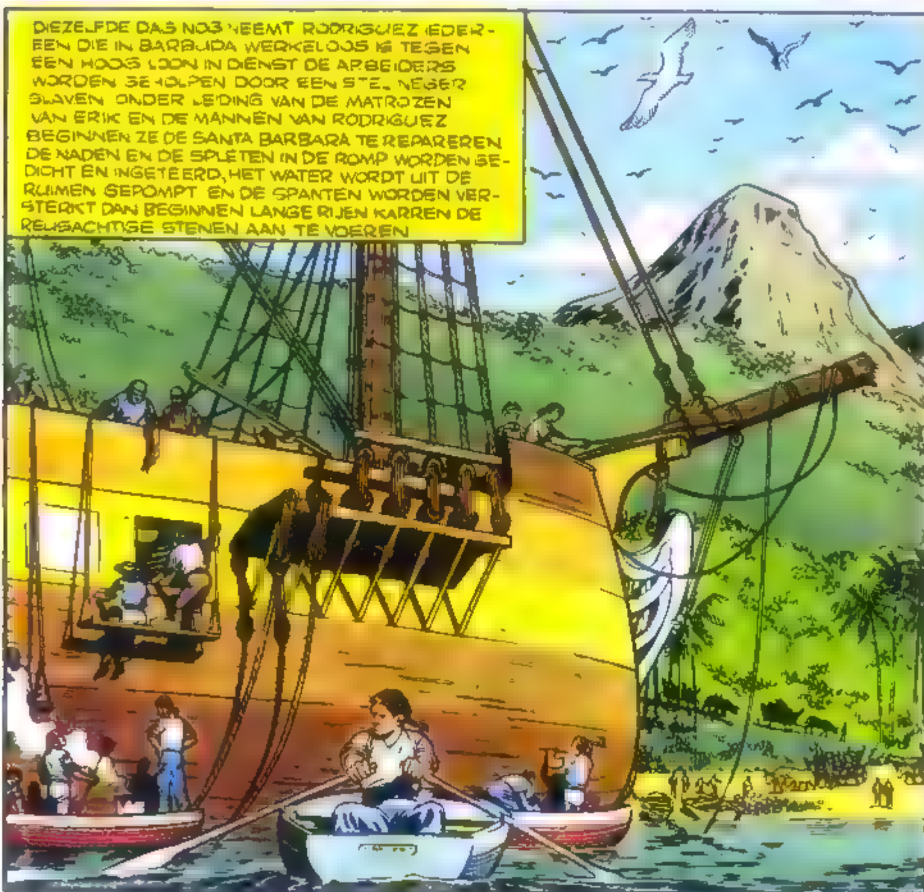

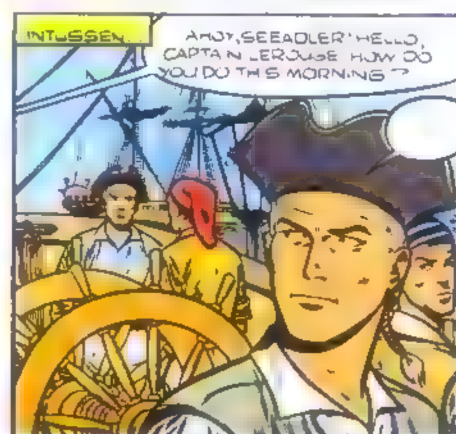

DE AFREKENING

De drie schepen waar Budinglow op wachtte, varen de haven van Barbuda binnen. Het eskader is compleet. Erik gaat tot actie over

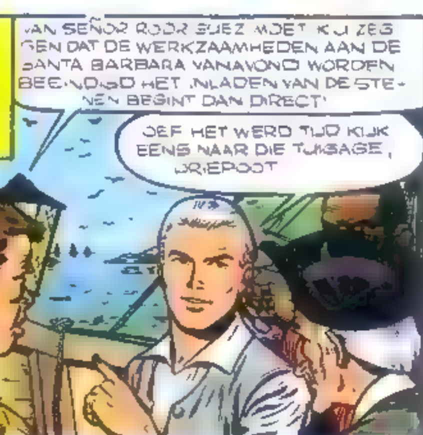

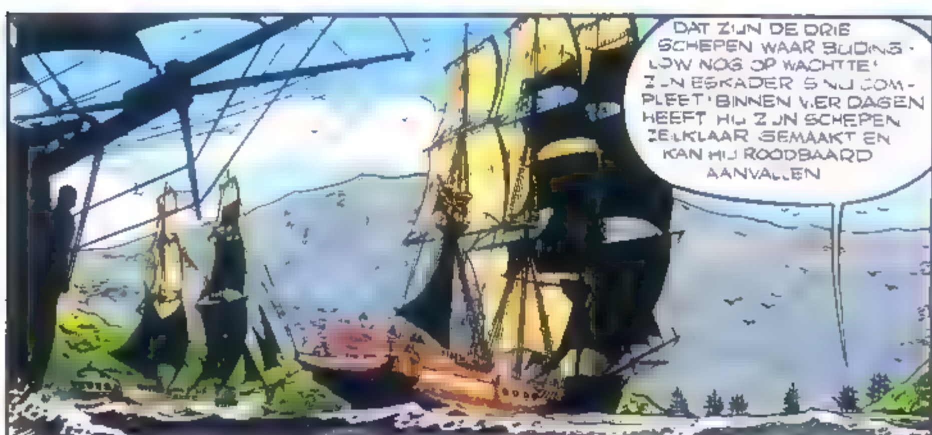

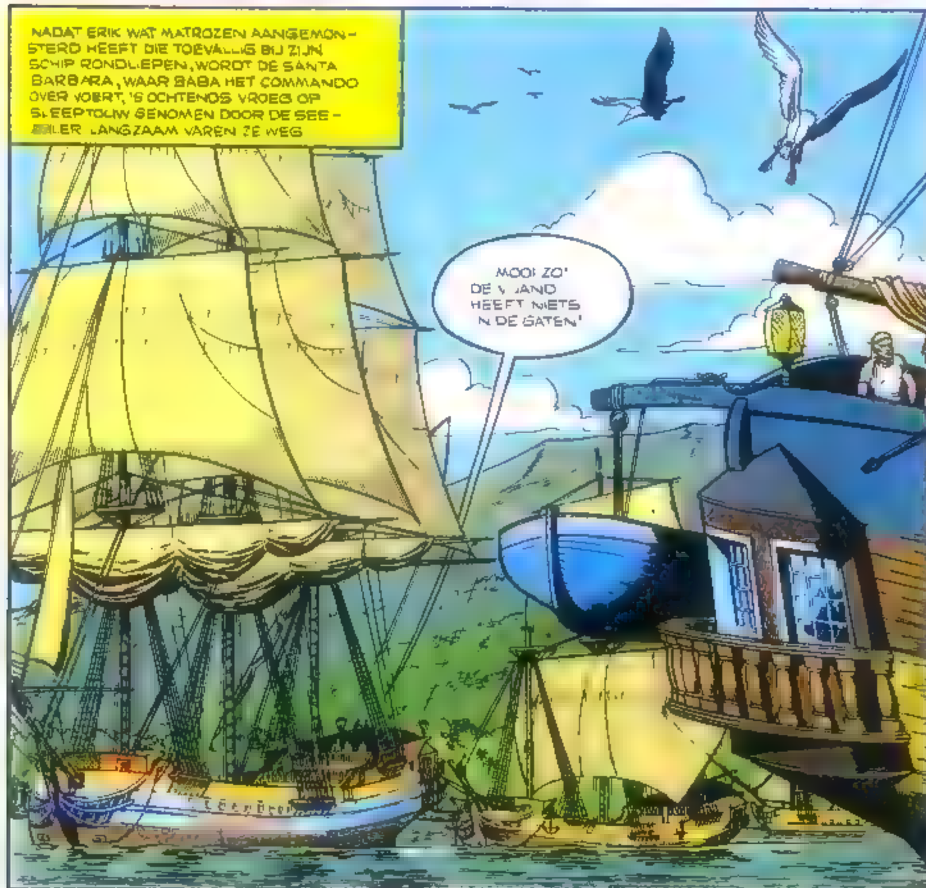

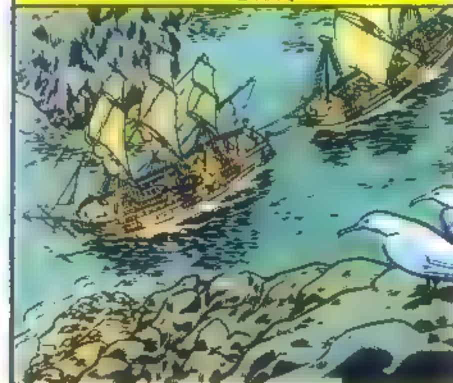

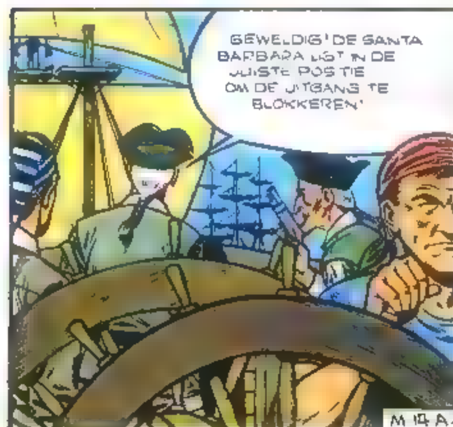

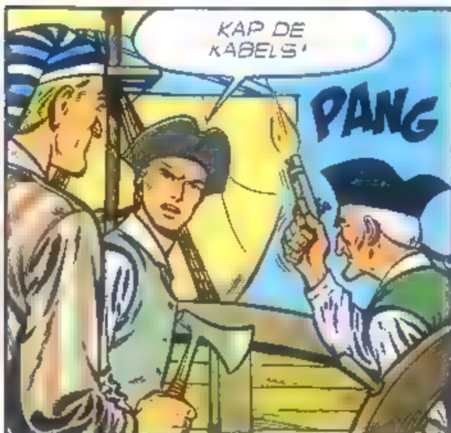
Roodbaard

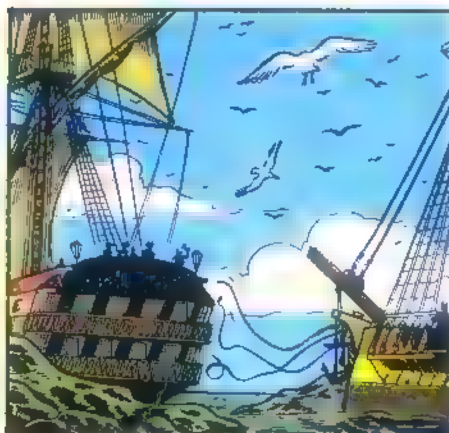
DE AFREKENING

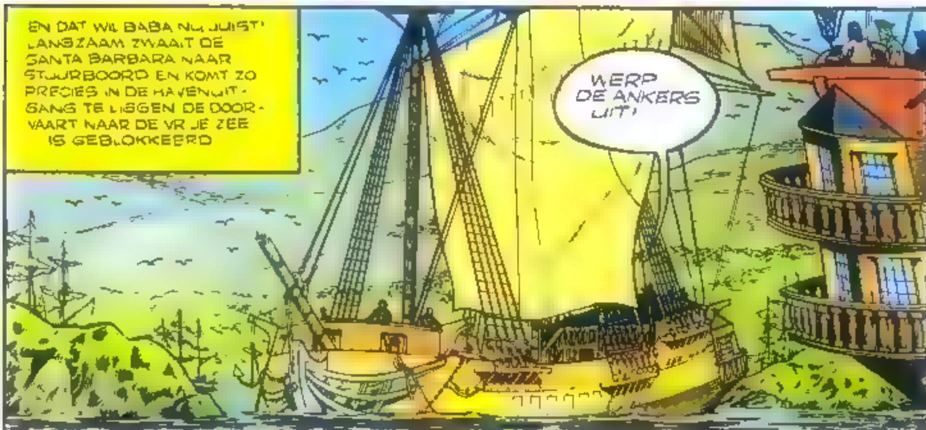

WORDT VERVOLGD

WELLINGTON WISH

TEKST EN TEKENINGEN: FRED JULSING

NIET VEEL LATER OP GERINGE AFSTAND VAN LONDEN...

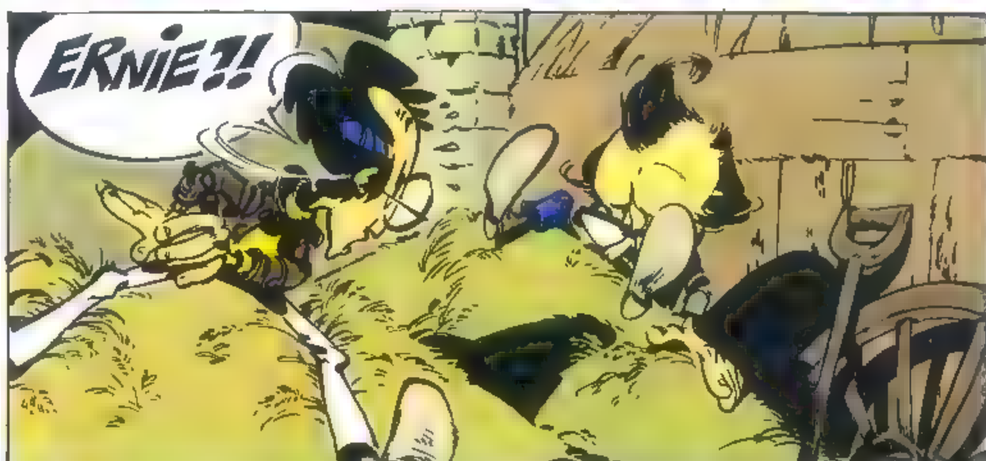

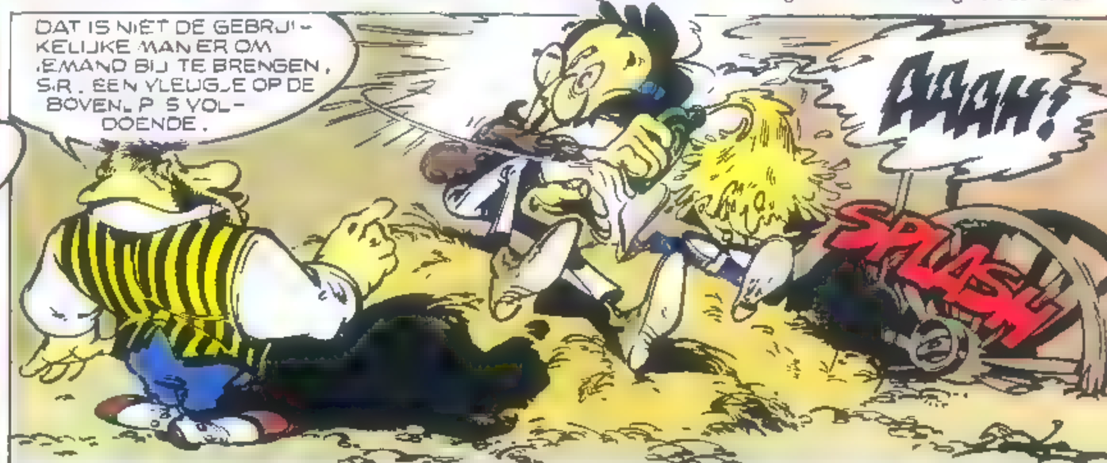

onze man in TRISTAN DA CUNHA

Engeland staat op z'n kop omdat Tristan da Cunha los wil van het moederland. Wellington ontmoet 'n agent van de veiligheidsdienst

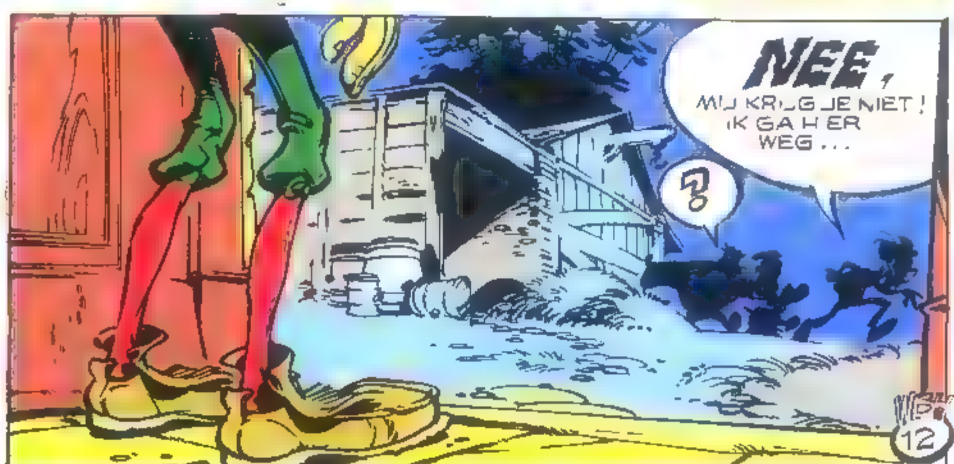

WORDT VERVOLGD

BLUEBERRY

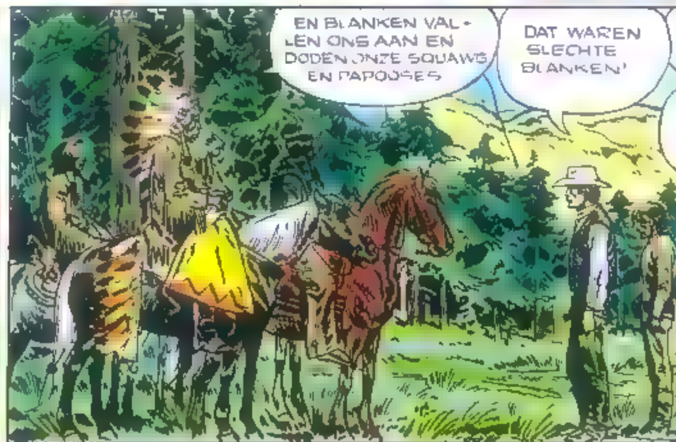
TEKST: GIRAUD
TEKENINGEN: CHARLIER

(*) PRESIDENT VAN DE VS

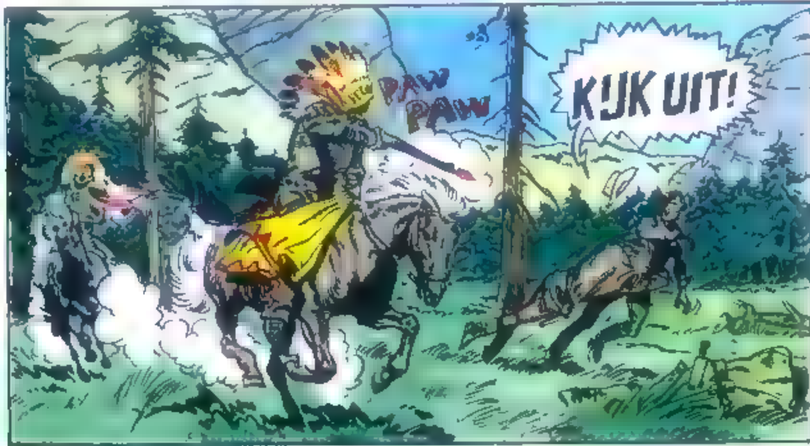

HET IJZEREN PAARD

Blueberry onderhandelt met de Indianen. Hij weet niet dat zijn uitkijkposten zijn overmeesterd door de ontsnapte Steelfingers.

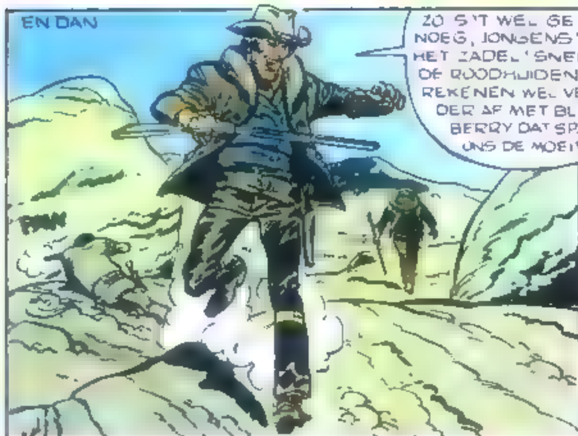

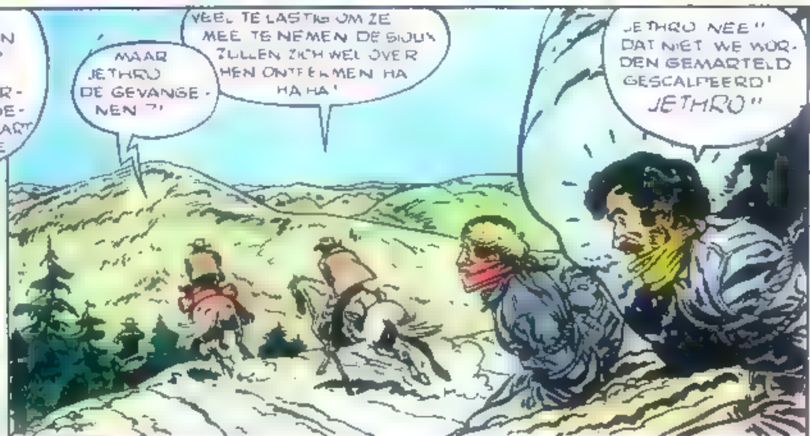

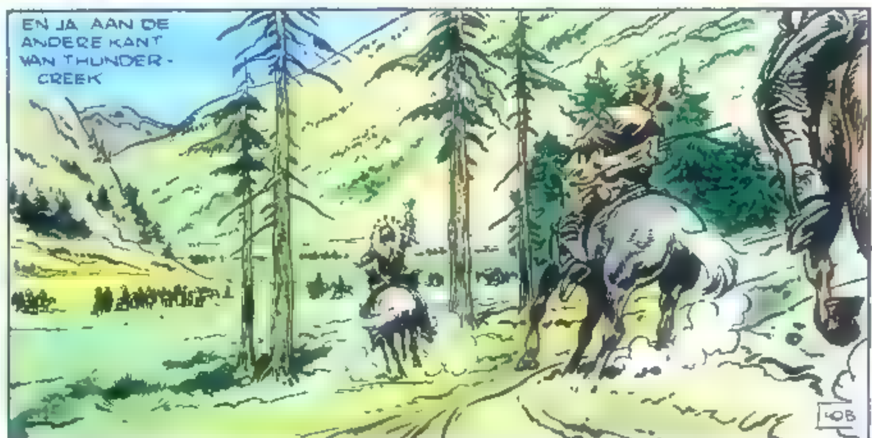

BLUEBERRY

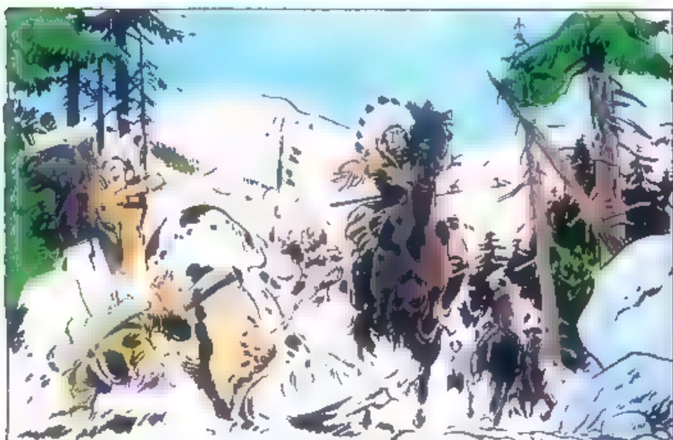

HONDERDEN KRIJGERS VAN DE SIOUX EN DE CHEYENNES VERZAMELEN ZICH OP BEVEL VAN HUN OPPERHOOFDEN. LUID SCHREEUWEND STORTEN ZIJ ZICH DOOR THUNDER-CREEK, AANGEVOERD DOOR RODE WOLK EN ZITTENDE STIER

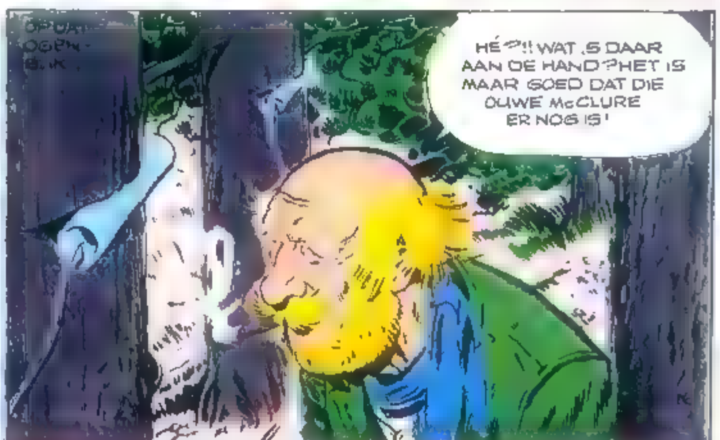

ZE HEBBEN BEREKLAUW VERMOORD ARME KEREL ALS IK OOIT DIE STEELF
KOM M KE' DE INDIANEN'

AI! DAAR ZIJN ZE AL'
HOEKA HEY
YAP YEAP

HUN PAARDEN ZIJN MINDER ZWAAR BELADEN ZE HALEN ONS IN' AAN HET EIND VAN DE KLOOF ZULLEN ZE ONS OM-SINGELEN'
D'R IS NIETS AAN TE DOEN, KOPERNEK' ZE ZIJN BUITEN ZICH-ZELF' WE KUNNEN ALLEEN MAAR PRO-BEREN ONZE SCALP ZO DUUR MOGELIJK TE VERKOPEN'

BAM
WE HEBBEN NOG NET TIJD OM JIMMY OP TE HALEN
PAW

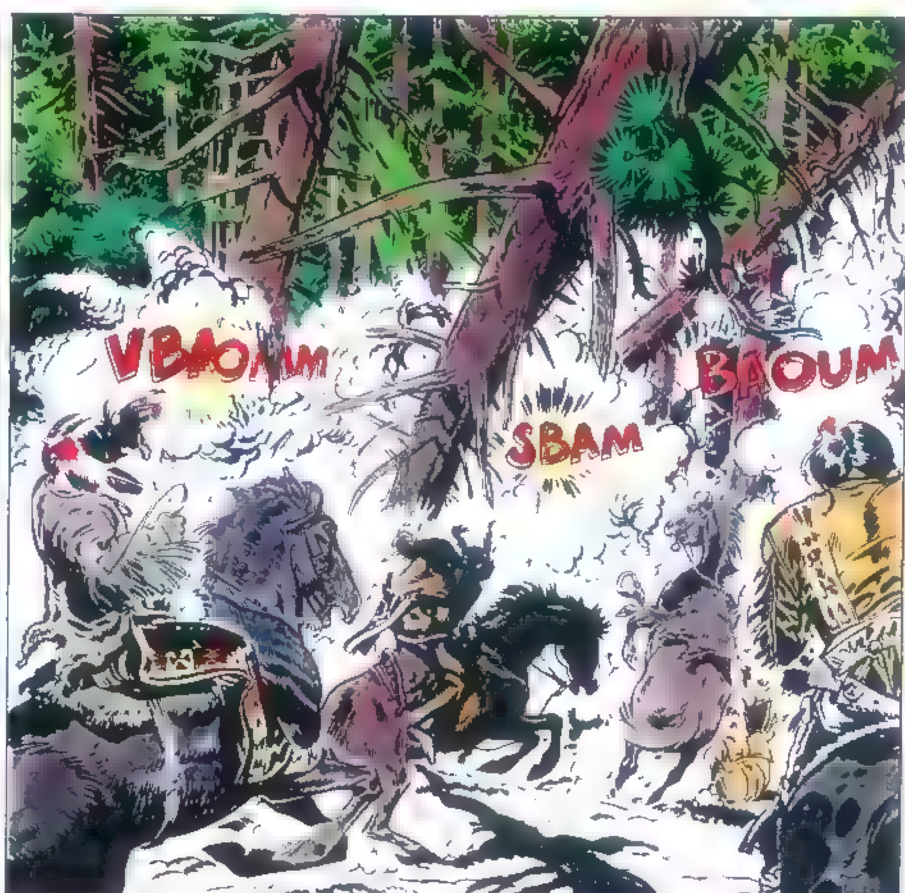

HÉ?!! WAT IS DAAR AAN DE HAND? HET IS MAAR GOED DAT DIE OUWE McCLURE ER NOG IS'

HET IJZEREN PAARD

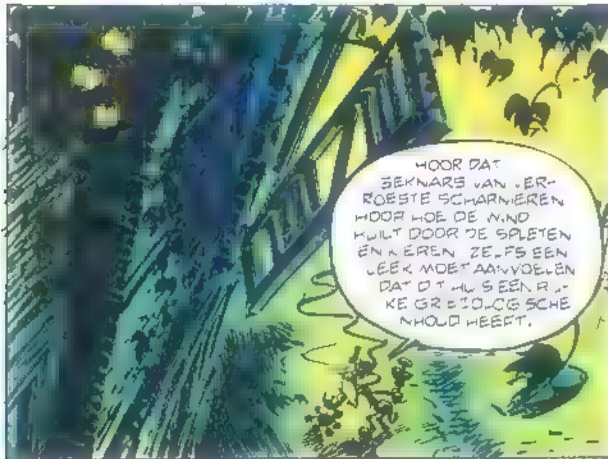

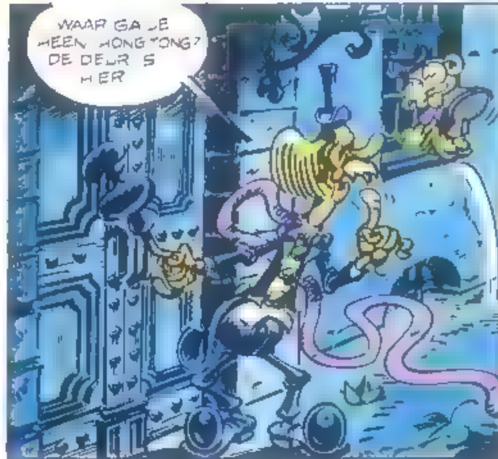

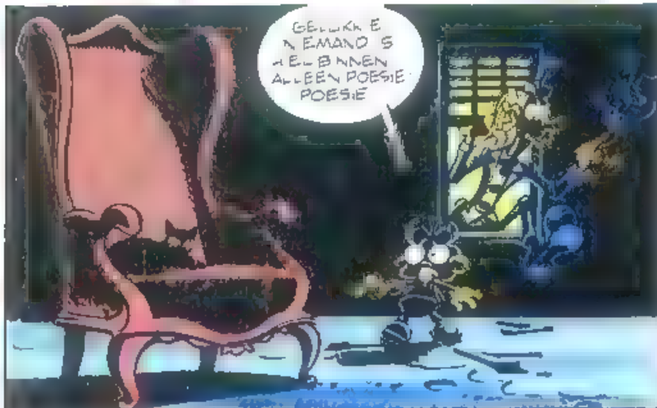
WORDT VERVOLGD

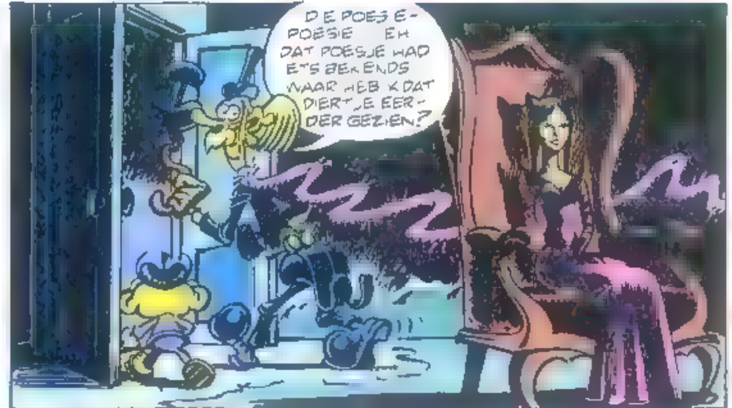
AMBROSIUS

HOOR DAT GEKNARS VAN VER-ROESTE SCHARNIEREN HOOR HOE DE W NO HUILT DOOR DE SPLETEN EN K EREN ZE FS EEN LEEK MOET AANVOELEN DAT D T HU S EEN R KE GR ZOLOG SCHE NHOUD HEEFT.

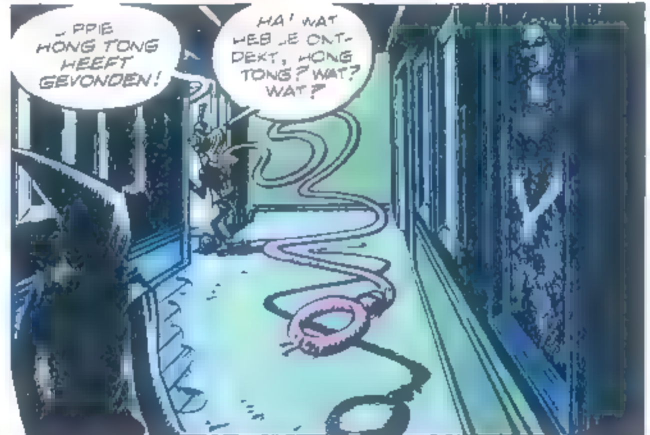

WAAR GA JE HEEN HONG TONG? DE DEUR S HER

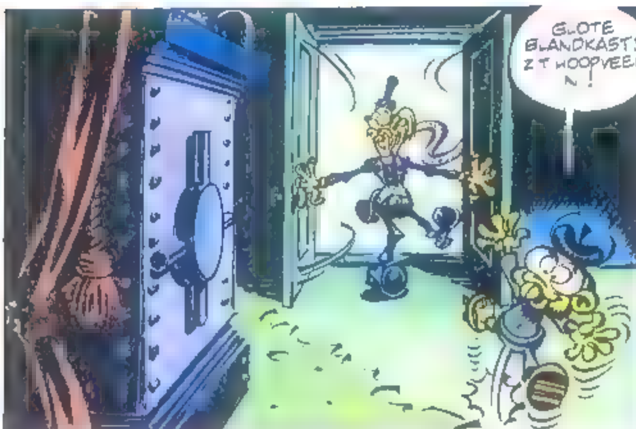

ALS W K-DOMMEN WILLEN Z EN, W ZELF ONGEZ EN MOE-TEN B VEN

GE KK E N EMAND S HELB NNEN ALLEEN POESIE POESIE

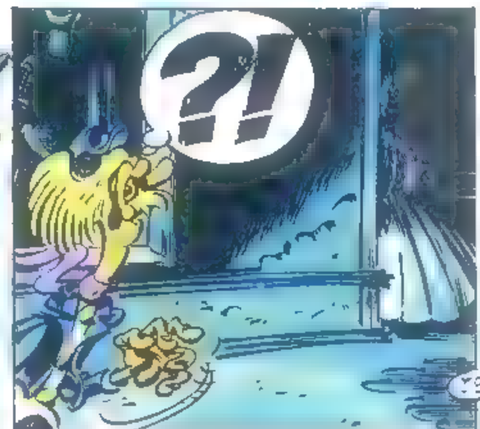

D E POES E-POESIE EH DAT POESJE HAD E TS BEKENDS WAAR HEB K DAT DIERTJE EER-DER GEZIEN?

WAT EEN HAAST, HONG TONG K WAARDEER JE VER MAAR JE MOET N ET TE SNEL AAN ALLES VOOR-B GAAN ALLICHT ZIET MEN DAN NTERESSANTE VER-SCH JNINGEN OVER HET HOOFD

PPIE HONG TONG HEEFT GEVONDEN!
HA! WAT HEB JE ONT-DEKT, HONG TONG? WAT? WAT?

GLOTE BLANDKAST! Z T HOOPVEEL N!

WELNEE, HONG TONG DE INHOUD VAN ZO'N K S S ONBELANGR JK DAAR Z T MEEST-AL GELD IN

?!
15

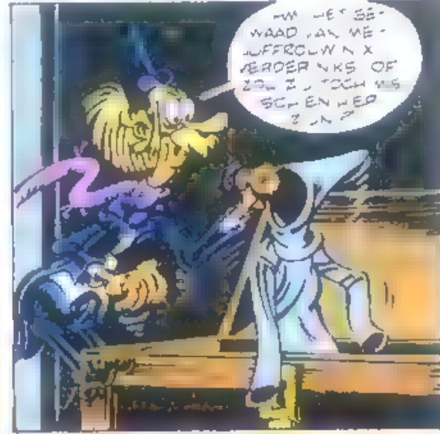
en de HEKSEN

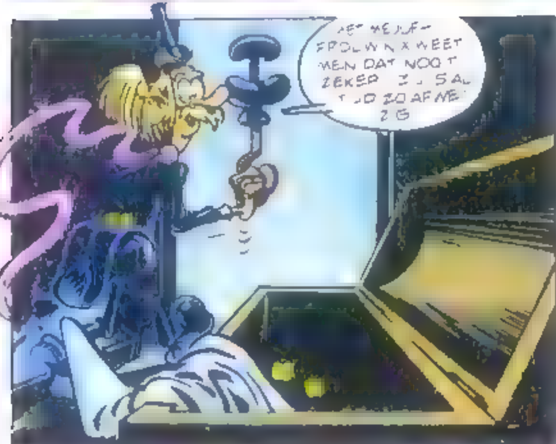
DOOR: GIDEON BRUGMAN
TEKST L. HARTOG VAN BANDA

Ambrosius zou graag de griezologische verschijningen willen zien. In het huis van Faustus komen ze vast wel uit de verf.

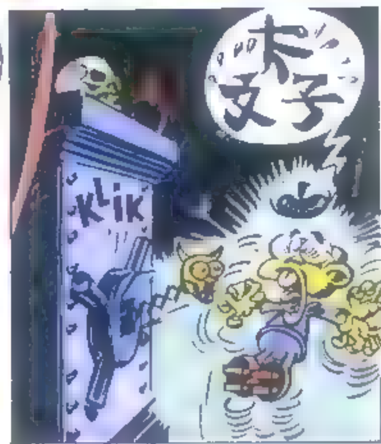

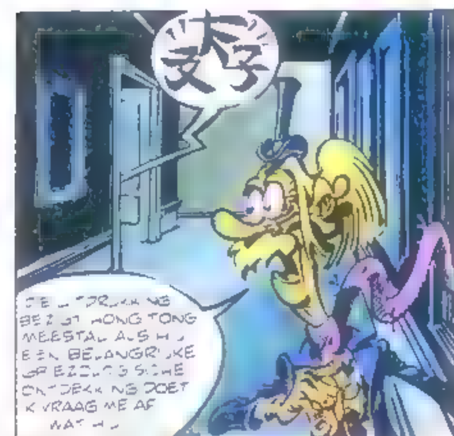

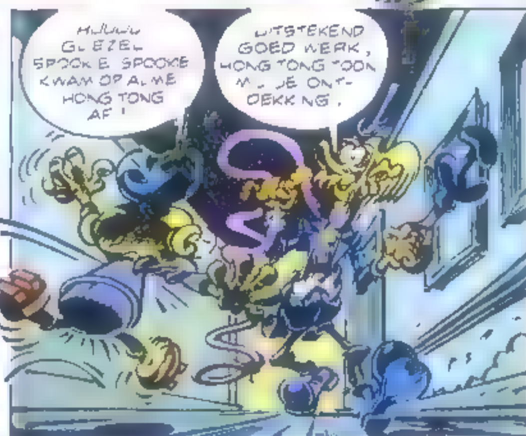

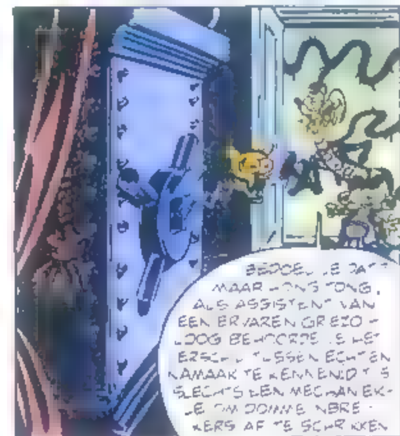

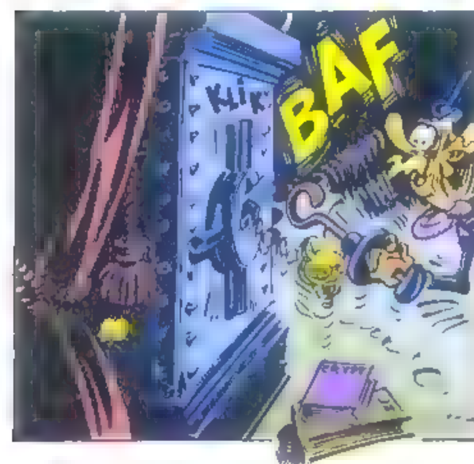

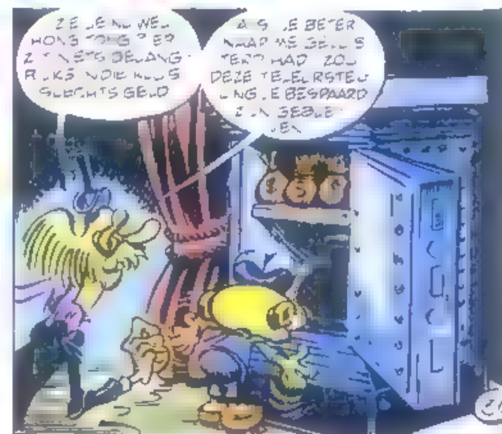

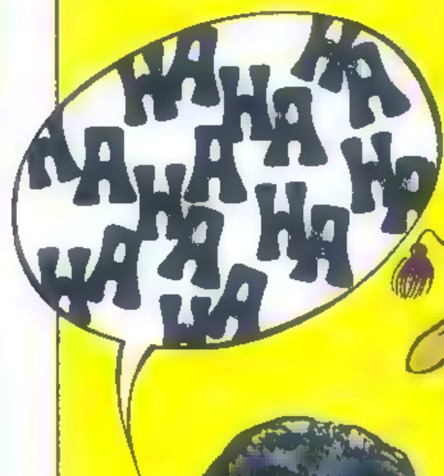

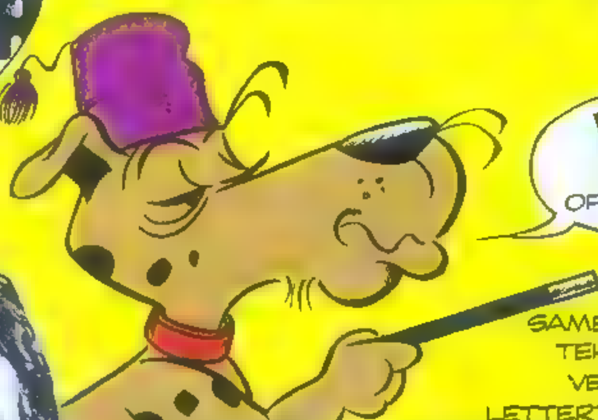

WORDT VERVOLGD

TOMMY COOPER en de houten koeien

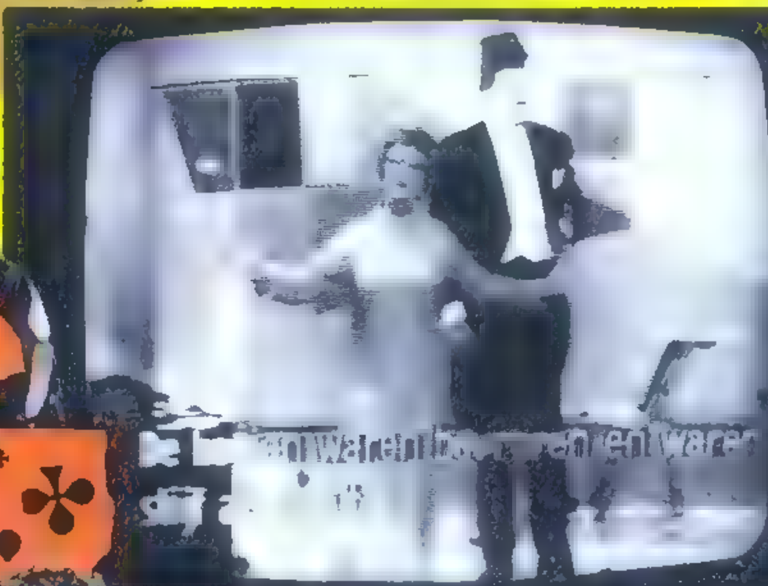

SAMENSTELLING: HENK ALBERS
TEKST: JAN VAN GELDEREN
VERTALING: H.H. HAAXSMA
LETTERTEKENEN: RICHARDS STUDIO

DE MEREL SLAAKTE EEN IJSELIJKE KREET!

HAHAHAHA

HET VROOR DAT DE STUKKEN ER AF VLOGEN!

DIE MAN HAD IJSKOUDE VINGERS...

EVEN TIJD VOOR HET INTERVIEW...

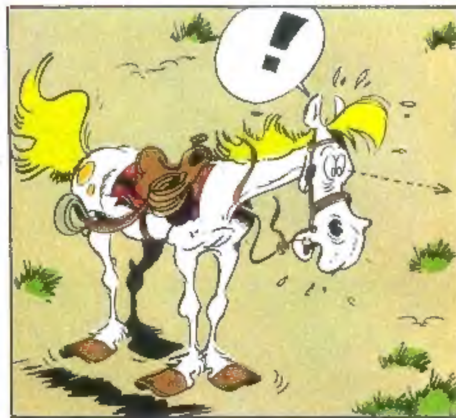
DAT KWAM OMDAT BONIFACIUS NEUSVERKOUDEN WAS EN DAAROM KONDEN ZE HEM NIET VERSTAAN... HAHAHA!

KORTOM...

LUCKY LUKE

TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: MORRIS
VERTALING: MYRIAN GIANOTTEN

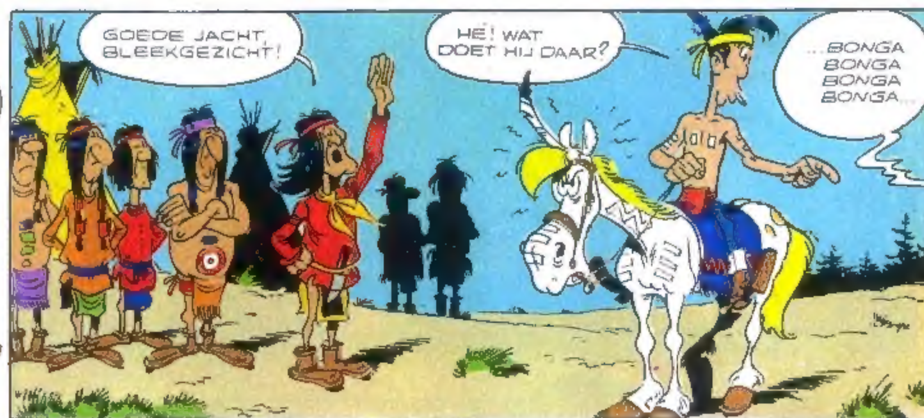

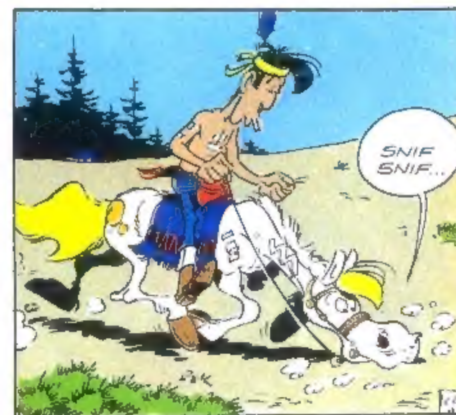

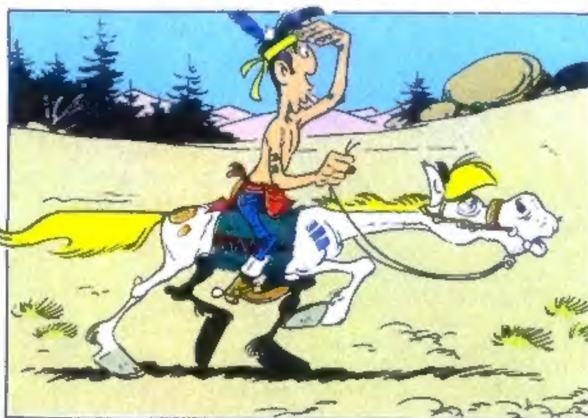

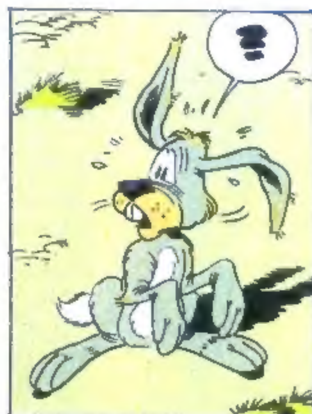

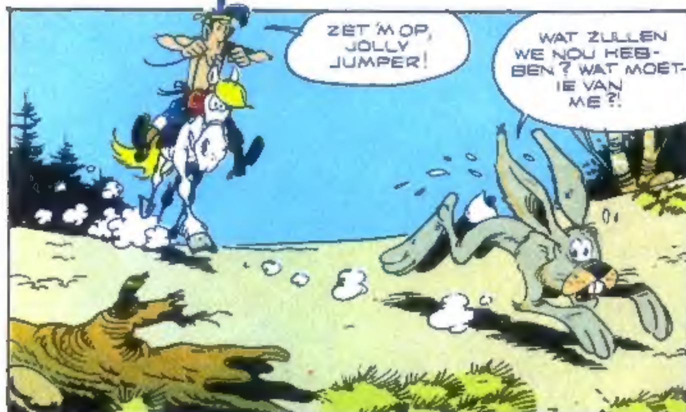
APACHE CANYON

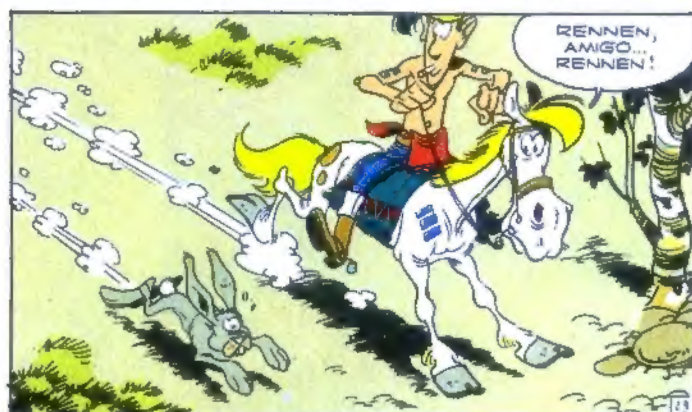
Opperhoofd der Apachen Patronimo zal Lucky Luke opnemen in zijn stam, als hij bewezen heeft deze eer waardig te zijn en zo...

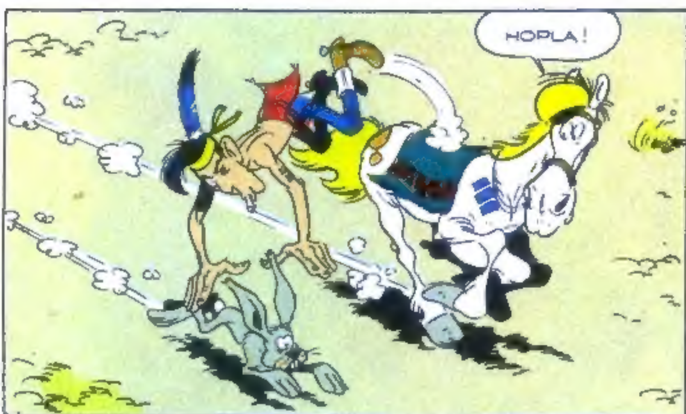

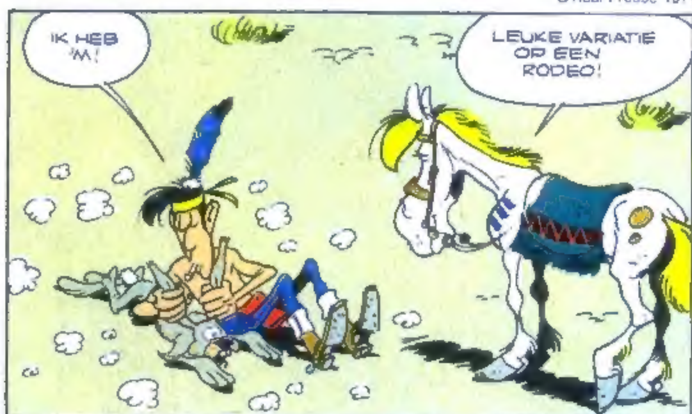

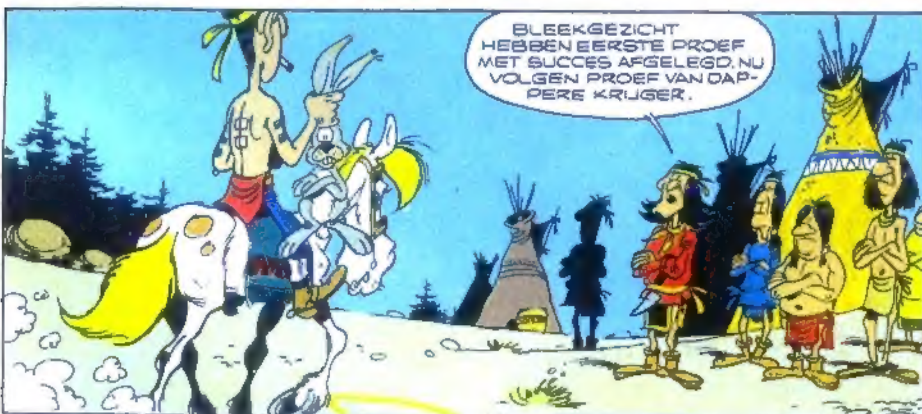

WORDT VERVOLGD

AGENT 327
MELD JE!

Waar is speurder IJzerbroot, alias agent 327? Hebben de handlangers van Dr. Maybe hem voorgoed uit de weg geruimd? Of ligt hij lekker lui op het strand en doet hij maar alsof hij de radio-oproep van zijn chef niet hoort? Wie benieuwd is naar de verblijfplaats van agent 327, en naar zijn zoveelste verbluffende avontuur mag een vinger opsteken. De wederverkoper van Pep brengt dan razendsnel het tweede album van de PEP STRIPOTEEK: dossier stemkwadrater

Even spannend en geweldig als alle albums van de
PEP STRIPOTEEK:

1. de argonautjes
het orakel van delphi (nog verkrijgbaar)

3. erwin de vrijbuiter

4. blook
de supermolekuul

5. johnny goodbye
gangsters in chicago

6. ambrosius
de gefleste geesten

verschijnen in de loop van '71

Verkrijgbaar bij de GP-wederverkoper en in boek- en tijdschrifthandel.

Prijs: 2,45
Abonnees: 1,95

Zie je de wederverkoper niet, bestel dan per briefkaart bij
De Geïllustreerde Pers N.V.,
Postbus 497, Amsterdam.
Het boek wordt dan spoedig thuisbezorgd.

